Τὸ φύλλον λεπτὰ 30 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 35

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑ.

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 12.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 15.—
Ἑξάμηνος . . .	» 6,50	Ἑξάμηνος .	» 8.—
Τρίμηνος . . .	» 3,50	Τρίμηνος .	» 4,50

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΝΟΣ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35

Φύλλα παρηγορημένων ἐτῶν, ἑκάστης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἑφεσίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 26ον — *Ἐν Ἀθήναις, 14 Σεπτεμβρίου 1919* — *Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 42*

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'. (Συνέχεια)

— Πρόσεχε! ἐξακολούθησε· ἂν γλυστρήσης, μὴ ἀφεθῆς νὰ πέσης ὡς κάτω. Κρατήσου ἀπ' ὅπου μπορεῖς.

Δὲν εἶχα ἀνάγκη ἀπ' αὐτὲς τὶς συμβουλὲς γιὰ νὰ συγκινηθῶ, γιατὶ ποτὲ δὲν ἀφίνει κανείς, χωρὶς κάποια συγκίνηση, τὸ φῶς γιὰ τὸ σκοτάδι, τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς γιὰ τὰ βάθη της. Μιὰ στιγμή, ἀπὸ ἔνστικτο, γύρισα πίσω μου. Μὰ εἴχαμε προχωρήσει ἀρκετὰ στὴ στοὰ κι' ἡ ἡμέρα, στὴν ἄκρη τοῦ μακροῦ καὶ σκοτεινοῦ ἐκείνου σωλήνα, δὲν ἦταν παρὰ μιὰ σφαῖρα ἄσπρη, σὰν φεγγάρι σὲ μαῦρο κι' ἀνάστερο οὐρανό. Ντράπηκα γιὰ τὸ μηχανικὸ αὐτὸ κίνημά μου, ποὺ δὲν ἐβάσταξε παρὰ ὅσο μιὰ ἀστραπή, κι' ἐξακολούθησα νὰ περπατῶ πίσω ἀπὸ τὸν θεῖο Γάσπαρο, χωρὶς νὰ ξαναγυρίσω.

— Τὸ νεῦ σου! μοῦ εἶπε σὲ λίγο. Ἡ σκάλα.

Ἤμαστε μπροστὰ σὲ μιὰ μαύρη τρύπα καὶ στὰ βάθη της, τάκαταμέτρητα γιὰ τὰ μάτια μου, ἔβλεπα νὰ κινοῦνται ἕνα σωρὸ φῶτα. Ἦταν οἱ λυχνίες τῶν ἐργατῶν, ποὺ εἶχαν κατεβῆ πρὶν ἀπὸ μᾶς στὸ ἀνθρακωρυχεῖο. Οἱ συνομιλίες τους ἔρθαναν ὡς ταῦτιά μας σὰν ὑπόκωφος ψίθυρος, ποὺ μᾶς τὸν ἔφερνε ἕνας χλιαρὸς ἀέρας. Κι' ὁ ἀέρας αὐτὸς εἶχε μιὰ παράξενη μυρωδιὰ ποὺ πρώτη φορὰ τὴν αἰσθανόμουν: κάτι σὰν σπίρτο καὶ σὰν αἰθέρας.

Ὕστερ' ἀπὸ τὴ σκάλα, ἀνεμόσκαλες. Κι' ὕστερ' ἀπ' αὐτές, ἄλλη μιὰ σκάλα.

— Φθάσαμε στὸ πρῶτο! μοῦ εἶπε ὁ θεῖος.

Ἤμαστε σὲ μιὰ μεγάλη στοά, μὲ ἴσιους τοίχους καὶ μὲ θόλο. Δὲν ἦταν πιὸ ἀψηλὴ ἀπὸ τὸ ἀνάστημα ἑνὸς ἀνθρώπου· σὲ μέρη-μέρη ὅμως ὁ θόλος χαμήλωνε καὶ, γιὰ νὰ περάσῃ κανείς, ἔπρεπε νὰ σκύψῃ. Κάτω ἦταν στρωμένες γραμμὲς σιδηροδρόμου καὶ δίπλα τους ἔτρεχ' ἕνα ποταμάκι.

— Τὸ ποταμάκι αὐτό, μοῦ ἐξήγησε ὁ θεῖος, ἀπὸ τὰ νερὰ ποὺ ἀναβλύζουν ἐδῶ-μέσα, ἑνώνεται μὲ ἄλλα, κι' ὅλα μαζὶ πέφτουν σὲ μιὰ δεξαμενή. Χίλια ὡς χίλια διακόσια κυβικὰ μέτρα νερὸ χύνει καθεμέρα ἡ ἀντλία στὸν Διβόννα. Ἂν ἡ ἀντλία σταματοῦσε, τὸ ἀνθρακωρυχεῖο θὰ πλημμύριζε ἀμέσως. Ἄλλωστε αὐτὴ τὴ στιγμὴ εἴμαστε ἀκριβῶς κάτω ἀπ' τὸν Διβόννα.

Κι' ἐπειδή, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, ἔκαμα ἕνα κίνημα, ὁ θεῖος Γάσπαρος ἔβαλε τὰ γέλια.

— Σὲ βάθος πενῆντα μέτρων, μοῦ εἶπε, δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ σὲ πνίξῃ.

— Κι' ἂν ἔκανε καμμιὰ τρύπα;

— Δὲ βαριέσαι! Οἱ στοὲς περνοῦν καὶ ξαναπερνοῦν δέκα φορὲς κάτω ἀπ' τὸ ποτάμι. Ὑπάρχουν ἀνθρακωρυχεῖα ποὺ ἔχουν φόβο κι' ἀπὸ πλημμύρα. Μὰ ὄχι τοῦτο ἐδῶ.

Ὅταν φθάσαμε στὸ μέρος τῆς ἐργασίας μας, ὁ θεῖος Γάσπαρος μοῦ ἔδειξε τί ἔπρεπε νὰ κάνω· κι' ἅμα γέμισε τὸ βαγονάκι μας κάρβουνο, τὸ ἔσπρωξε μαζί μου ὡς τὸ πηγάδι, γιὰ νὰ μάθω.

Καλὰ μοῦ ἔλεγε· ἡ ἐργασία αὐτὴ δὲν ἦταν καθόλου δύσκολη. Καὶ τὸ πιὸ ἀμάθητο παιδὶ μποροῦσε, σὲ λίγες ὧρες, νὰ μάθῃ νὰ τὴν κάνῃ καλούτσικα. Δύναμη μόνο ἤθελε, μὰ εὐτυχῶς ποὺ ἤμουν ἀρκετὰ δυναμωμένος ἀπὸ τὴ ζωὴ ποὺ ἔκανα τὰ τελευταῖα χρόνια καὶ προπάντων ἀπὸ τὸ τρίμηνο ταξείδι μου. Ἔτσι τὰ κατάφερνα χωρὶς νὰ δείχνω κούραση κι' ὁ θεῖος Γάσπαρος εἶπε πὼς ἤμουν καλὸ παιδὶ καὶ μποροῦσα νὰ γίνω μιὰ μέρα καλὸς ἐργάτης.

«— Ἀφοῦ θέλεις νὰ μάθῃς, μοῦ εἶπε ὁ Δάσκαλος...» (Σελ. 330, στ. 6')

Μ' ἂν εἶχα μεγάλη ἐπιθυμία νὰ κατεβῶ στὸ ἀνθρακωρυχεῖο, δὲν εἶχα ὅμως καμμιὰ ὄρεξη νὰ μείνω. Περιέργεια αἰσθανόμουν, ὄχι κλίση. Ἡ ζωή μου ὡς τώρα ἦταν ὁλωσδιόλου διαφορετικὴ κι' εὕρισκα πολὺ μελαγχολικὲς τὶς ὧρες ποὺ ἔσπρωχνα τὸ βαγονάκι μου στὶς ζοφερὲς στοὲς τοῦ ἀνθρακωρυχείου, χωρὶς ἄλλο φῶς ἀπὸ τὴ λυχνία ποὺ κρατοῦσα, χωρὶς ἄλλον ἦχο ἀπὸ τὸ μακρινὸ κύλισμα τῶν βαγονιῶν, ἀπὸ τὸ μουρμούρισμα τοῦ νεροῦ στὰ ρυάκια καὶ κάπου-κάπου ἀπὸ τὶς κανονιὲς τῶν φουρνέλλων, ποὺ καθὼς ἀντηχοῦσαν στὴν πένθιμη ἐκείνη σιωπὴ τὴν ἔκαναν πιὸ πένθιμή ὕστερα...

Ἐπειδὴ εἶναι μεγάλος κόπος τὸ ἀνεβοκατέβασμα, οἱ ἐργάτες μένουν στὸ ἀνθρακωρυχεῖο ὅλη τὴν ἡμέρα, δώδεκα ὧρες, καὶ τὸ μεσημέρι δὲν πηγαίνουν στὰ σπίτια τους, ἀλλὰ τρῶνε 'κεῖ-μέσα.

Στὸ μέρος ποὺ ἐδούλευε ὁ θεῖος Γάσπαρος, εἴχαμε γείτονα ἕναν κυλιστή, ποὺ ἀντὶ νὰ εἶναι παιδὶ σὰν κι' ἐμένα, ἦταν ἕνα γεροντάκι μὲ ἄσπρα γένεια. (Ὅταν λέγω «ἄσπρα γένεια», ἐννοῶ πὼς ἦταν ἄσπρα μόνο τὴν Κυριακή, τὴν ἡμέρα τοῦ μεγάλου καθαρισμοῦ· γιατὶ ἀπὸ τὴ Δευτέρα ἀρχίζαν νὰ γίνουνται σταχτιὰ κι' ὡς τὸ Σάββατο καταντοῦσαν ὁλόμαυρα.) Ἦταν ἀπάνω ἀπὸ ἑξῆντα χρονῶν. Ἄλλη φορά, στὰ νιάτα του, ἦταν ξυλᾶς· τοποθετοῦσε δηλαδὴ καὶ διατηροῦσε τὰ ξύλα, ποὺ σχηματίζουν τὶς στοὲς τοῦ ἀνθρακωρυχείου. Μὰ σὲ κάποιο δυστύχημα, σὲ μιὰ κατάρρευση, ἔχασε τρία δάχτυλα κι' ἀναγκάσθηκε νὰ ἀφίσῃ τὰ ἐργαλεῖα. Ἡ Ἑται-

ρεία τότε τοῦ ἔδγαλε μιὰ μικρὴ σύνταξη, γιατὶ ὄχι μόνο ἔπαθε στὴν ὑπηρεσία της, παρὰ ἔσωσε καὶ τρεῖς συντρόφους. Μερικὰ χρόνια ἔζησε μὲ τὴ σύνταξή του. Ἔπειτα ὅμως, ἐπειδὴ ἡ Ἑταιρεία ἐκείνη χρεωκόπησε, ὁ ἄνθρωπος βρέθηκε χωρὶς πόρο ζωῆς καὶ τότε μπῆκε στὸν Τρουγιέρα νὰ κάνῃ τὸν κυλιστή. Τὸν ἔλεγαν δάσκαλο, γιατ' ἤξερε πολλὰ πράγματα ποὺ δὲν τὰ ξέρουν συνήθως οἱ ἐργάτες καὶ μιλοῦσε γι' αὐτά, ὅλος καμάρι γιὰ τὴ σοφία του.

Γνωρισθήκαμε στὸ τραπέζι καὶ γρήγορα μὲ συμπάθησε. Ἐμένα μοῦ ἄρεσε νὰ ρωτῶ γιὰ νὰ μαθαίνω, ἐκεῖνος τρελλαίνουνταν νὰ μιλῇ γιὰ νὰ διδάσκῃ· κι' ἔτσι γινήκαμε ἀχώριστοι. Στὸ ἀνθρακωρυχεῖο, ποὺ συνήθως δὲν παραμιλοῦν, μᾶς ἔδγαλαν λογάδες.

Ὅταν ἄξαφνα ρωτοῦσα τὸν θεῖο Γάσπαρο: «Τί πρᾶγμα εἶναι αὐτὸς ὁ γαιάνθραξ;» μοῦ ἀποκρίνουνταν: «Κάρβουνο ποὺ βρίσκεται μέσα στὴ γῆ». Ἀλλὰ ἡ ἀπάντηση αὐτὴ δὲν μὲ ἱκανοποιοῦσε, γιατὶ ὁ Βιτάλης μὲ εἶχε μάθει νὰ μὴν εὐχαριστιέμαι μὲ τόσο λίγα. Πολὺ διαφορετικὰ μοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Δάσκαλος ὅταν τοῦ ἔκαμα τὴν ἴδια ἐρώτηση.

— Ὁ γαιάνθραξ, μοῦ εἶπε, εἶναι κι' αὐτὸς κάρβουνο ἀπὸ ξύλο. Ἀντὶ νὰ ρίχνουμε στὰ τζάκια μας δένδρα τῆς ἐποχῆς μας, ποὺ ἄνθρωποι σὰν καὶ σένα καὶ σὰν ἐμένα τὰ ἔκαμαν κάρβουνο, ρίχνουμε δένδρα ἀπὸ δάση πολὺ παληᾶς ἐποχῆς, ποὺ τὰ ἔκαμαν κάρβουνο δυνάμεις φυσικές, ἐννοῶ πυρκαϊές, ἠφαίστεια, σεισμοί.

Κι' ἐπειδὴ τὸν κοίταζα ἔκπληκτος:

— Σήμερα δὲν ἔχουμε καιρὸ νὰ μιλήσουμε γι' αὐτά, μοῦ εἶπε. Αὔριο ὅμως εἶναι Κυριακή. Ἔλα στὸ σπίτι μου νὰ σοῦ τὰ ἐξηγήσω. Ἐκεῖ ἔχω μιὰ συλλογὴ ἀπὸ γαιάνθρακες κι' ἄλλα ὀρυκτά, ποὺ πολλὰ θὰ σοῦ μάθῃ. Γιατὶ ἄλλο νὰ σοῦ τὰ λέγω, κι' ἄλλο νὰ τὰ βλέπῃς μὲ τὰ μάτια σου. Ἐδῶ μὲ λένε Δάσκαλο κοροϊδευτικά. Θὰ ἰδῇς ὅμως πὼς ὁ Δάσκαλος κάτι ἀξίζει. Γιατὶ ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι μόνο χέρια, εἶναι καὶ μυαλό. Ἔτσι κι' ἐγώ, στὴν ἡλικία σου, ἤμουν περίεργος. Ζοῦσα 'ς ἕνα ἀνθρακωρυχεῖο κι' ἤθελα νὰ ξέρω ὅ,τι ἔβλεπα γύρω μου καθεμέρα. Ρωτοῦσα τοὺς μηχανικοὺς γιὰ ὅλα καὶ διάβαζα μονάχος μου. Ὅταν ἔχῃ κανεὶς κλὰ μάτια καὶ βάζῃ καὶ τὰ γυαλιὰ ποὺ μᾶς δίνουν τὰ βιβλία, στὸ τέλος βλέπει πολλὰ πράγματα. Τώρα δὲν ἔχω πολὺν καιρὸ νὰ διαβάζω, οὔτε λεπτὰ νἀγοράζω βιβλία· ἔχω ὅμως; ἀκόμα τὰ μάτια μου καὶ τὰ κρατῶ ἀνοικτά. Ἔλα αὔριο. Μ' εὐχαρίστησή μου θὰ σὲ μάθω καὶ σένα νὰ βλέπῃς γύρω σου.

Τὴν ἄλλη μέρα, εἶπα στὸ θεῖο Γάσπαρο πὼς ἤθελα νὰ πάω στοῦ Δασκάλου.

— Ἀ! μοῦ ἀποκρίθηκε γελῶντας, βρῆκε ἄνθρωπο γιὰ νὰ λιμάρῃ. Πήγαινε, παιδί μου, ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμεῖς. Πάντα κάτι θὰ μάθῃς. Πρόσεξε ὅμως νὰ μὴν ὑπερηφανευθῇς. Ἂν ὁ Δάσκαλος δὲν ἦταν περήφανος, θἄταν ἕνας καλὸς ἄνθρωπος.

Ὁ Δάσκαλος δὲν κατοικοῦσε, ὅπως οἱ περισσότεροι ἐργάτες, μέσα στὴν πόλη, παρὰ ἔξω, μακριά, στὶς Σπηλιές, —ἔτσι λέγεται αὐτὸ τὸ μέρος, γιατὶ ἐκεῖ-κοντά, στὸ πλευρὸ τοῦ βουνοῦ ὑπάρχουν ἕνα σωρὸ τρύπες,— στὸ σπίτι μιᾶς γρηᾶς, ποὺ ὁ ἄντρας της, ἐργάτης, εἶχε σκοτωθῆ σὲ κάποια κατάρρευση. Τὸ δωμάτιό του ἦταν σχεδὸν ὑπόγειο καὶ τόσο ὑγρό, ποὺ στὰ ξύλινα πόδια τοῦ κρεββατιοῦ του φύτρωναν μανιτάρια. Μὰ γι' ἄνθρωπο συνειθισμένο νὰ ζῇ στὴν ὑγρασία τοῦ ἀνθρακωρυχείου αὐτὸ δὲν εἶχε σημασία. Τοῦ ἔφθανε ποὺ ἦταν κοντὰ στὶς σπηλιὲς ἐκεῖνες, γιὰ νὰ τὶς ψάχνῃ καὶ νὰ πλουσίζῃ τὴν ὀρυκτολογικὴ συλλογή του, καὶ ποὺ εἶχε ἀρκετὸ τόπο γιὰ νἀραδιάζῃ ὅπως ἤθελε τὰ κομμάτια της.

Μὲ προϋπάντησε καθὼς μπῆκα καὶ μὲ χαρούμενη φωνὴ μοῦ εἶπε:

— Σοῦ ἑτοίμασα καὶ μιὰ μπιρουλάδα· γιατὶ ἂν τὰ παιδιὰ ἔχουν αὐτιὰ καὶ μάτια, ἔχουν ὅμως καὶ λαρύγγι καί, γιὰ νὰ τἄχῃ κανεὶς κλὰ μαζί τους, πρέπει νὰ τοὺς τὰ ἱκανοποιῇ ὅλα!

Ἡ μπιρουλάδα ποὺ ἔλεγε ὁ Δάσκαλος, ἦταν ψημένα κάστανα, ποὺ θὰ τρώγαμε μὲ κρασὶ ἄσπρο, ὅπως συνειθίζουν πολὺ στὴν Κεβέννα.

— Ὕστερα, ἐπρόσθεσε, θὰ μιλήσουμε καί, μιλῶντας, θὰ σοῦ δείχνω τὴ συλλογή μου.

Ὁ ἔφορος ἑνὸς Μουσείου δὲν θὰ ἐπρόφερε τὴ λέξη συλλογὴ μὲ περισσότερη περηφάνεια. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι, πὼς ἡ συλλογὴ τοῦ Δασκάλου φαίνουνταν πολὺ πλούσια, καθὼς ἔπιανε ὅλο τὸ δωμάτιο, μὲ τὰ μικρά της κομμάτια τοποθετημένα σὲ ράφια, στοὺς τοίχους, καὶ μὲ τὰ μεγάλα κατάχαμα. Εἴκοσι τώρα χρόνια, ὁ μεταλλευτὴς ἐμάζευε μὲ πάθος ὅ,τι περίεργο εὕρισκε· κι' ἐπειδὴ τὰ μεταλλεῖα τοῦ Δεβόννα εἶναι πλούσια σὲ ἀπολιθώματα,—παληὰ φυτὰ ἀποτυπωμένα ἀπάνω στὴν πέτρα, —εἶχε πραγματικῶς; σπάνια δείγματα, ποὺ θἀποτελοῦσαν τὴν εὐτυχία ἑνὸς γεωλόγου καὶ ὀρυκτολόγου.

Ἁμα τελειώσαμε τὴ μπιρουλάδα μας, ὁ Δάσκαλος ἀνυπόμονος νὰ μιλήσῃ ὅσο κι' ἐγὼ νἀκούσω, ἄρχισε νὰ μοῦ δείχνῃ καὶ νὰ μοῦ λέῃ:

— Ἄκουσε λοιπόν, ἀφοῦ θέλεις νὰ μάθῃς τί εἶναι ὁ γαιάνθραξ. Θὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω μὲ λίγα λόγια, ὅπως μπορῶ, μὰ θὰ τὸ καταλάβῃς καλύτερα, βλέποντας τὴ συλλογή μου. Ἡ Γῆ ποὺ κατοικοῦμε, δὲν ἦταν πάντα ὅπως τὴ βλέπουμε σήμερα. Μιὰ φορά, παραδείγματος χάρη, ἡ χώρα μας ἦταν σκεπασμένη ἀπὸ φυτὰ ποὺ σήμερα δὲν φυτρώνουν παρὰ μόνο στὰ πολὺ θερμὰ κλίματα. Ἔπειτα ἦλθε μιὰ ἀλλαγή, μιὰ ἀναστάτωση κι' ἡ βλάστηση ἐκείνη ἀντικαταστάθηκε ἀπὸ ἄλλη, διαφορετική, κι' αὐτὴ πάλι ἀπὸ ἄλλη, καὶ πάει λέοντας, 'ς ἕνα διάστημα ἀπὸ χιλιάδες, ἀπὸ ἑκατομμύρια ἴσως χρόνια. Ὅλ' αὐτὰ τὰ παληὰ φυτὰ καὶ τὰ δένδρα, καταχωσμένα, τῶνα 'πάνω στἄλλο, ἐσχημάτισαν τὰ στρώματα τοῦ γαιάνθρακος. Ἂν δὲν πιστεύῃς, θὰ σοῦ δείξω τώρα ἀρκετὰ κομμάτια ἀπὸ κάρβουνο καὶ προπάντων ἀπὸ πέτρα, ποὺ διατηροῦν ἀπάνω τους ἀποτυπώματα διαφόρων φυτῶν, ὅπως στὸ λεύκωμα ἑνὸς βοτανολόγου.

Μοῦ ἔδειξε μερικὰ τέτοια κι' ἐξακολούθησε:

— Τώρα θὰ μ' ἐρωτήσῃς πῶς ἔγινε αὐτὴ ἡ συσσώρευση τῶν φυτῶν καὶ τῶν δένδρων, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν στρώματα γαιάνθρακος μέσα στὰ σπλάχνα τῆς γῆς. Ἐδῶ ὅ,τι κι' ἂν σοῦ πῶ, θὰ σὲ γελάσω, γιατὶ κι' οἱ σοφοὶ δὲν τὸ ἔχουν ἐξηγήσει ἀκόμα. Ἄλλοι λένε πὼς κάποτε τὰ πῆρε ἡ θάλασσα κι' ὅλα μαζὶ τὰ ἔδγαλε 'ς ἕνα μέρος ποὺ κατακώθηκαν. Ἄλλοι λένε πὼς κατακάθισαν ἐπὶ τόπου, μονάχα τους, ξερριζωμένα ἀπὸ ἕνα σεισμό. Ἀδιάφορο. Τὸ βέβαιο εἶναι πὼς ὁ σημερινὸς γαιάνθραξ ἔγινε ἀπὸ τὴν παληὰ ἐκείνη βλάστηση. Καὶ ξέρεις πόσα χρόνια χρειάσθηκαν, γιὰ νὰ σχηματισθῇ ἕνα στρῶμα τέτοιο τριάντα μέτρα παχύ; Οἱ σοφοὶ τὸ λογάριασαν κι' αὐτό: Πενταχόσιες χιλιάδες τὸ λιγώτερο! Ἔλα τώρα, ἀρκετὰ σοῦ εἶπα γιὰ νἄχῃς μιὰ ἰδέα. Πρέπει νὰ ἰδῇς καὶ τὴ συλλογή μου.

Ἡ ἐπίσκεψη βάσταξε ὡς τὸ βράδυ· γιατὶ σὲ κάθε κομμάτι πέτρας, σὲ κάθε ἀποτύπωμα φυτοῦ, ὁ Δάσκαλος ξανάρχιζε τὶς ἐξηγήσεις του. Κι' ἔτσι μπόρεσα νὰ καταλάβω καλὰ ὅ,τι στὴν ἀρχὴ μοῦ φάνηκε τόσο ἐκπληκτικό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'.

Ἡ τελημμόρα.

Τὴν ἄλλη μέρα, ξαναναμωθήκαμε στὸ ἀνθρακωρυχεῖο.

— Λοιπόν, ρώτησε ὁ θεῖος Γάσπαρος, εὐχαριστήθηκες, Δάσκαλε, ἀπὸ τὸ παιδί;

— Ναί, ναί· ἔχει αὐτιὰ καὶ φαίνεται πὼς σὲ λίγο θἄχῃ καὶ μάτια.

— Γιὰ τὴν ὥρα, ἂς ἔχῃ μόνο χέρια, καὶ βλέπουμε! εἶπε ὁ θεῖος Γάσπαρος.

Καὶ μοῦ ἔδωσε ἕνα λοστό, γιὰ νὰ τὸν βοηθήσω νὰ ξεκολλήσῃ ἕνα κομμάτι κάρβουνο, ποὺ τὸ εἶχε κόψει ἀπὸ κάτω καὶ κρατιοῦνταν μόνο ἀπὸ πάνω.

Ὕστερ' ἄρχισα νὰ κυλῶ τὸ βαγονάκι μου ὡς τὸ πηγάδι τῆς Ἁγίας Ἀλφονσίνας. Εἶχα κάμει αὐτὸ τὸ δρόμο τρεῖς φορὲς ὅταν, ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ πηγαδιοῦ, ἄκουσα ἕνα κρότο τρομακτικό, ποὺ ποτὲ

δὲν εἶχ' ἀκούσει τέτοιο, ὅσον καιρὸ ἐργαζόμουν στὸ ἀνθρακωρυχεῖο. Ἦταν κατάρρευση, βούλιασμα, καταστροφή; Ἀκροάσθηκα, ὁ κρότος ἐξακολουθοῦσε ἀδιάκοπος. Μὰ τί ἦταν; Τὸ πρῶτο μου αἴσθημα ἦταν τρόμος καὶ συλλογίσθηκα νὰ τρέξω στὴ σκάλα, νὰ βγῶ, νὰ γλυτώσω... Μὰ μὲ κοροϊδεύαν τόσο συχνὰ γιὰ τοὺς φόβους μου, ποὺ ἡ ντροπὴ μ' ἔκαμε νὰ μείνω. Μποροῦσε νὰ μὴν ἦταν καὶ τίποτα ἐπικίνδυνο...

Ἄξαφνα, ἕνα τάγμα ποντικῶν πέρασε ἀνάμεσ' ἀπ' τὰ πόδια μου τρέχωντας, σὰν ἴλη ἵππικοῦ, ποὺ τὸ βάζει στὴ φευγάλα.

(*Ἕπεται συνέχεια*)

ΑΘΗΝΑ Ἰ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΣΟΥΡΗΣ ΚΑΙ Ο "ΡΩΜΗΟΣ,,

Ἀγαπητοί μου,

ΠΟΛΛΟΙ ἀπὸ σᾶς, καὶ μάλιστα οἱ πιὸ νέοι, στοχάζουμαι πὼς δὲν θὰ εἴχατε καμμιὰ ἰδέα γιὰ τὸν Σουρῆ καὶ θἀπορήσατε ὅταν διαβάσατε, τὴν ἄλλη φορά, πὼς ζοῦσε ὡς προχθὲς μεταξύ μας ἕνας τόσο σημαντικὸς ποιητής. Ἢ κι' ἂν ξέρατε τίποτα γι' αὐτόν, θἄταν ἴσως μόνο τὸνομά του. Πολὺ φυσικό! Γιατὶ ἂν ὁ «Ρωμηός», ἡ περίφημη στὸν κόσμο ἐφημερίδα τοῦ Σουρῆ, ἔδγαινε ἀκόμα ὡς πέρσι, δὲν εἶχε ὅμως τὴ δημοτικότητα ἐκείνη ποὺ χαίρουνταν ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια. Ὅσοι ἐδιάβαζαν ἐκεῖνο τὸν καιρό, εἴτε μικροὶ ἦταν, εἴτε μεγάλοι, μόνον αὐτοὶ ξέρουν καλὰ τί ἦταν ὁ Σουρῆς καὶ τί ἦταν ἡ ἐφημερίδα του. Ὅλα τὰ πράγματα, βλέπετε, ἔχουν ἀκμὴ καὶ παρακμή. Τὰ τελευταῖα χρόνια, γέρος πιά, ὁ Σουρῆς δὲν ἔγραφε μὲ τὴν ζωηρότητα, μὲ τὸ κέφι τῆς ὡριμης ἡλικίας καὶ γι' αὐτὸ ὁ «Ρωμηός» του δὲν ἔκανε πιὰ μεγάλη ἐντύπωση, οὔτε κἂν στοὺς παληοὺς του θαυμαστές. Εἶχε παρακμάσει. Ἀλλὰ τί σημαίνει; Ἀπὸ τὴν ἀκμή του πρέπει νὰ κρίνεται ὁ ποιητὴς κι' ἡ ἀκμὴ τοῦ Σουρῆ στάθηκε θαυμαστή. Τὸν ἀδικοῦν φοβερὰ ὅσοι τὸν κρίνουν ἀπὸ τοὺς τελευταίους ξέθωρους «Ρωμηούς», ὅπως θἀδικοῦσαν καὶ τὸν Βίκτωρα Οὐγκώ, παραδείγματος χάρη, ὅσοι θὰ τὸν ἐκριναν ἀπὸ τὸν «Τορκουεμάδα», τὸ δρᾶμα ποὺ ἔγραφε ὅταν ἦταν ἐνενήντα χρονῶν...

Σᾶς εἶπα τὴν ἄλλη φορά, πὼς ὁ Σουρῆς, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ «Ρωμηό», ἔγραφε κι' ἕνα πλῆθος ποιήματα «σοβαρώτερα» ποὺ τὰ τύπωσε σὲ κάμποσους τόμους. Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ εἶναι βέβαια ἔξοχα, προπάντων ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ βρίσκουνται στὸ «Φασουλῆ Φιλόσοφο». Τί τὰ θέλετε ὅμως! Ὁ Σουρῆς, ὁ ἀληθινὸς Σουρῆς, βρίσκεται ὅλος μέσα στὸ «Ρωμηό», καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ἡ Συλλογὴ ἐκείνη ποὺ σᾶς ἔλεγα τὴν ἄλλη φορά—ἡ Συλλογὴ ἡ προωρισμένη νὰ ζήσῃ, — θἀποτελεσθῇ μιὰ μέρα μονο ἀπὸ χαρακτηριστικὰ κομμάτια, δημοσιευμένα στὴν ἐφημερίδα του. Γιατ' ἦταν ὁ καθρέπτης τῆς Ρωμηοσύνης ἡ σατυρικὴ αὐτὴ ἐφημερίδα στὴν ἐποχή της. Πρόσωπα καὶ πράγματα τὰ παρουσίαζε ἀπὸ τὴν κωμική τους ὄψη; ἀλλὰ καὶ στὴν πραγματική τους, κατὰ βάθος, ὑπόσταση. Κι' ὅταν φιλλομετρᾷ κανεὶς τοὺς παληοὺς αὐτοὺς «Ρωμηούς», βλέπει νὰ περνᾷ μπροστά του τὸ Ρωμαίικο, τὸν καιρὸ τῆς βασιλείας τοῦ Γεωργίου, μὲ ὅλα του τὰ γελοῖα, τὶς ἀδυναμίες, τὶς ἀτέλειες, τὰ ἐλαττώματα. Κι' αὐτὰ ἦταν τότε πολὺ περισσότερα καὶ βαρύτερ' ἀπὸ τὰ προτερήματα. Μ' ἕνα στίχο μόνο, πολλὲς φορές, μ' ἕνα ἐπίγραμμα, ὁ Σουρῆς ἐχαρακτήριζε καλύτερα — καὶ μὴν ἀκοῦτε λόγια! — παρὰ ὅσο θὰ τὸ κανε ἄλλος μὲ ὁλόκληρο βιβλίο. Κι' ὁ ἀληθινὸς Φασουλῆς Φιλόσοφος, ἐκεῖνος ποὺ παρατηροῦσε κι' ἔκρινε τὸ καθετὶ ποὺ συνέβαινε γύρω του, ἦταν ὁ Φασουλῆς ἐκεῖνος, ποὺ σὲ κάθε φύλλο τοῦ «Ρωμηοῦ» κουβέντιαζε τόσο εὔθυμα μὲ τὸν Περικλέτο.

Πολλοὶ τώρα θέλουν νὰ ποῦν, πὼς τὸ μαστίγωμα τοῦ Σουρῆ ἦταν πολὺ μαλακώτερο ἀπ' ὅσο ἀπαιτοῦσε ἡ ἐλεεινὴ ἐκείνη ἐποχή, καὶ μάλιστα πὼς δὲν ἦταν σάτυρα καθόλου, παρὰ μιὰ ἁπλῆ εὐθυμογραφία σὲ στίχους μὲ πλούσιες ὁμοιοκαταληξίες. Ἔχουν λάθος. Πολὺ συχνὰ ἡ σάτυρα τοῦ Σουρῆ ἦταν ἀπὸ τὶς πιὸ τσουχτερὲς καὶ κάποτε ἐπλήγωνε βαθύτατα. Θυμοῦμαι μερικοὺς «Ρωμηοὺς» τοῦ 1897, μετὰ τὴν ἥττα τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ καὶ τὴν ἄτακτη ἐκείνη φυγή. Τέτοια αἱματηρὴ σάτυρα, ἐναντίον τῶν ὑπευθύνων τῆς καταστροφῆς, δὲν ξαναγράφτηκε στὴν Ἑλλάδα! Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς στὰ καλὰ καθούμενα ὁ Σουρῆς περιωρίζουνταν 'ς ἓν' ἄκακο σκῶμμα, ποὺ κινοῦσε μόνο τὸ γέλιο. Στὶς ἐξαιρετικὲς ὅμως περιστάσεις, τὸ σκῶμμα του ἄλλαζε σὲ σάτυρα, ποὺ μαζὶ μὲ τὸ γέλιο προκαλοῦσε καὶ τὴν ὀργή, τὴν ἀγανάκτηση κατὰ τοῦ κακοῦ, ποὺ εἶναι κι' ὁ μόνος σκοπὸς τῆς σατύρας.

Ὁ «Ρωμηός»,— τὸ κυριώτερο ἔργο τοῦ Σουρῆ, — ἱδρύθηκε κατὰ τὸ 1884. Πρωτύτερα, ὁ Σουρῆς ἔγραφε σὲ διάφορες σατυρικὲς ἐφημερίδες, μὲ τὸνομά του γραμμένο γαλλικὰ—Souris — ποὺ περνοῦσε ἔτσι γιὰ ψευδώνυμο. Ὕστερ' ἀπὸ δυὸ-τρία χρόνια, σκέφτηκε νἀφίσῃ τὴν ἐφημερίδα του, γιὰ νὰ δώσῃ ἐξετάσεις στὸ Πανεπιστήμιο, — ἦταν πρὸ πολλοῦ τελειόφοιτος τῆς Φιλολογίας. Ὁ μακαρίτης Σεμιτέλος τὸν ἀπέρριψε στὰ λατινικά. «Εὐτυχῶς» εἶπε ἡ Διάπλασις ὅταν ἀνέφερε, στὴ νεκρολογία τοῦ Σουρῆ, αὐτὸ τὸ περιστατικό. «Εὐτυχῶς», ξαναλέω σήμερα κι' ἐγώ. Γιατί, ἂν ὁ Σουρῆς ἔπαιρνε τότε τὸ δίπλωμά του, θὰ χάναμε ἴσως τὸ σατυρικὸ ποιητή, γιὰ νἀποκτήσουμε ἕνα κοινότατο δάσκαλο. Γιὰ νἀπορριφθῇ ὅμως «μετὰ πολλῶν ἐπαίνων»—ὅπως ἔγραψε ὁ ἴδιος, κι' ἀπὸ τότε ἡ ἀστεία αὐτὴ φράση ἔμεινε σὰν παροιμία, — ἀναγκάσθηκε νὰ ξαναρχίσῃ τὸ «Ρωμηό» του καὶ νὰ τὸν ἐξακολουθήσῃ τριάντα ἀκόμα χρόνια. Ἔτσι ὁ Σουρῆς δὲν ἔγινε ποτὲ δάσκαλος, ἔγινε ὅμως ὁ μεγάλος Σουρῆς, ἓν' ἀπὸ τὰ μετρημένα καμάρια τῆς Φιλολογίας μας.

Στάθηκε ἀκόμα ἕνας καλὸς καὶ τίμιος ἄνθρωπος. Δὲν εἶχε κανέν' ἀπὸ τὰ σιχαμερὰ ἐκεῖνα ἐλαττώματα ποὺ ἔχουν κάποτε οἱ μεγάλοι ποιητές... Ἄγαθὸς καὶ ἥμερος σὰν παιδί, δὲν ἤξερε οὔτε φθόνο οὔτε ἔχθρα. Ἀφωσιωμένο, στὴν ἐργασία του, στὴν οἰκογένειά τους στοὺς φίλους του, ἔζησε πάντα περιστοιχισμένος ἀπὸ στοργή. Στὶς τρικυμίες πάλι, στὰ δυστυχήματα, εἶχε τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴ γαλήνη ἑνὸς ἀληθινοῦ φιλοσόφου. Ἔλεγαν πὼς ἦταν «φύσει μελαγχολικὸς» καὶ τὸ βρίσκαν παράξενο γιὰ ἕνα τόσο εὔθυμο ποιητή. Ἐγώ, ποὺ τὸν ἐγνώρισα πολύ, μοῦ φαίνεται πὼς ἦταν τὸ ἐναντίο. Γελοῦσε μὲ τὴν καρδιά του ὁ ἄνθρωπος κι' ἔκανε καὶ τοὺς ἄλλους νὰ γελοῦν. Δὲν μιλοῦσε βέβαια καὶ δὲν ἀνοίγουνταν εὔκολα 'ς ὅλους. Μὰ στοὺς στενούς του φίλους, τὰ βράδυα, στὸ σπίτι του, ἀφοῦ ἔφευγαν οἱ ξένοι, διηγοῦνταν ἀτέλειωτα τὰ πιὸ φαιδρὰ πράγματα, καὶ θυμοῦμαι πὼς σπάνια στὴ ζωή μου ἔχω γελάσει τόσο, ὅσο ὅταν ἄκουγα ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Σουρῆ διάφορες ἀναμνήσεις τῆς ἐμπορικῆς, τῆς θεατρικῆς καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς του ζωῆς. Γιατὶ ἔκαμε κι' ἔμπορος στὸ Ταϊγάνι τῆς Ρωσίας — ὁ Σουρῆς!—καὶ ἠθοποιὸς γιὰ ἕνα φεγγάρι, καὶ . . . παπαδοπαίδι.

Ἀλήθεια, τὰ ἐκκλησιαστικὰ τὰ ἤξερε ἀπὸ παιδὶ ὅσο κανένας . . . ποιητής· ἦταν χριστιανὸς εὐσεβέστατος κι' ἀπ' ὅλες τὶς τιμὲς ποὺ ἔλαβε στὴ ζωή του, καμμιὰ δὲν τὸν συγκίνησε ὅσο ὁ Σταυρὸς τοῦ Παναγίου Τάφου, ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΝΘΟΦΥΛΛΑ

2.

Ὅταν σάκουσ νὰ χτυπᾷς,
καμπάνα, κάθε δεῖλι,
Τρέχω στὸ εἰκονοστάσι μας
νἀνάψω τὸ καντῆλι.
Καὶ τὸ γλυκό του νοιώθω φῶς,
μπροστὰ στὴν Παναγιά μου,
Μέσα καὶ μέσα νὰ περνῷ
τὴ μαύρη τὴν καρδιά μου. Ψ. Κ.

ΜΙΑ ΚΑΚΗ ΠΡΑΞΗ

(Τοῦ Ch. Mouselet)

Δὲν εἶμ' εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτό μου: Ἔκαμα μιὰ κακὴ πράξη. Μιὰ μέρα, τώρα τελευταῖα, —ἦταν Δεκέμβρης μήνας,—εἶχα βγῆ ἔξω μὲ τὰ πρῶτα κρύα. Ὁ ἀγέρας ἔτσουζε σὰν νὰ σὲ χτυποῦσε μὲ ξυράφι, τὸ λιθόστρωτο ἦταν ξερὸ καὶ ἠχηρό. Οἱ διαβάτες νόμιζες πὼς ἔφευγαν παρὰ πὼς περπατοῦσαν.

Τὸ κρύο δὲ μ' ἀρέσει καὶ γι' αὐτὸ εἶχα πάρει ὅλα μου τὰ μέτρα ἐναντίον του: Στὴ ράχη μου εἶχα ρίξει ἕνα καλὸ ἀρκετὰ χοντρό, ἕνα πλατὺ σάλι σκέπαζε καλὰ τὸ στόμα καὶ τ' αὐτιά μου, καὶ τὰ χέρια μου ἦταν χωμένα σὲ γουνωτὰ πέτσινα γάντια. Ἔτσι κουκουλωμένος περπατοῦσα χτυπώντας τὸ τακούνι μου, ἀψήφιστα στὸ κρύο, καὶ μὲ γεμάτο γελαστὲς ἰδέες τὸ μυαλό μου.

Σ' ἕνα σταυροδρόμι, μιὰ γυναῖκα, ἀκουμπισμένη στὸν τοῖχο, κρατοῦσε ἕνα παιδάκι στὴν ἀγκαλιά της. Μοῦ ἄπλωσε τὸ χέρι καὶ μουρμούρισε:

— Κάμετε μιὰ ἐλεημοσύνη, κύριε, σᾶς παρακαλῶ.

Πέρασα χωρὶς ν' ἀπαντήσω, γρήγορα-γρήγορα, μὲ τὴν πρόφαση πὼς εἶμαι βιαστικός, πὼς ἦταν ἀργά, καὶ πὼς ἕνας λογικὸς ἄνθρωπος δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ σταματήσῃ, νὰ βγάλῃ τὰ γάντια του, νὰ ξεκουμπώσῃ τὰ παλτά του καὶ νὰ βγάλῃ τὸ πορτμοννέ του, μὲ κίνδυνο νὰ παγώσουν τὰ δάχτυλά του, ὕστερα ἀπὸ τόσες φροντίδες ποὺ ἔκαμε γιὰ νὰ κρατηθῇ ζεστός.

Καὶ σὰν γιὰ νὰ δώσω περισσότερη σημασία στὸν συλλογισμὸ αὐτό, νόμισα καλὸ νὰ βιάσω τὸ βῆμα μου.

Μὰ ἡ φτωχὴ γυναῖκα μὲ πῆρε ἀπὸ πίσω. Τὴν ξαναβρῆκα πλάϊ μου νὰ μοῦ ἁπλώνῃ τὸ χέρι καὶ νὰ μουρμουρίζῃ ἀκόμα:

— Μιὰν ἐλεημοσύνη, σᾶς παρακαλῶ, κύριε.

Ὅσο γρήγορη κι' ἂν ἦταν ἡ ματιά ποὺ τῆς ἔριξα, μπόρεσα νὰ ξεχωρίσω πόσο τὸ πρόσωπό της ἔδειχνε χλωμὸ καὶ κουρασμένο.

Ἔρριξα μιὰ φευγάτη ματιὰ καὶ στὸ παιδάκι. Καὶ σᾶς ξομολογοῦμαι πὼς, γιὰ μιὰ στιγμή, ἐδίστασα.

Καὶ ὅμως τράβηξα τὸ δρόμο μου. Νομίζω μάλιστα, καὶ νὰ μὲ συχωρέσῃ ὁ Θεός, πὼς γιὰ νὰ δικαιολογήσω τὴν ἀπόφασή μου, προσπαθοῦσα νὰ καταπείσω τὸν ἑαυτό μου πὼς σίγουρα εἶχα νὰ κάμω μὲ κάποια ψευτοζητιάνα; ποὺ εἶχε τὴ ζητιανειὰ γιὰ ἐπάγγελμα, σὰν τόσες...

Δὲν ἔφτασα στὸ τέλος τοῦ δρόμου καὶ ξαφνικά, ὅ,τι εἶχα μέσα μου τίμιο, δίκαιο καὶ σπλαχνικό, ἐπαναστάτησε.

— Ἀ, τί ἄθλιος ποὺ εἶμαι! εἶπα.

Καὶ ξαναγύρισα βιαστικός.

Δὲν μποροῦσα νὰ τὸ χωνέψω, πῶς μπόρεσα νὰ φτάσω σὲ τόση ἀδιαφορία καὶ σκληρότητα.

Μὰ σὰν ἔφτασα στὸ σταυροδρόμι, δὲν εἶδα πιὰ τὴ φτωχὴ γυναῖκα.

Κοίταξα γύρω μου παντοῦ. Κόπος χαμένος.

— Δὲν μπορεῖ νἆναι μακριά, εἶπα μέσα μου.

Σταμάτησα ἕνα λοῦστρο ποὺ περνοῦσε.

— Μήπως εἶδες, τώρα δά, ἀπ' ἐδῶ, καμμιὰ ζητιάνα μὲ τὸ παιδάκι της;

Τὴν εἶχε ἰδεῖ, μὰ δὲν ἤξερε ἀπὸ ποὺ τράβηξε.

— Θέλω νὰ τὴν ξαναβρῶ! Θὰ τὴν ξαναβρῶ, ἔλεγα κάθε τόσο φουρκισμένος.

Πῆρα τὸ δρόμο ποὺ βγάζει στὴν ἐξωτερικὴ λεωφόρο. Κανείς, τίποτε!

— Ὦ Θεέ μου, συλλογιζόμουνα. Ποῦ νὰ πῆγε, τί νὰ γίνηκε; Φαίνουνταν τόσο κουρασμένη! μόλις κρατιώνταν, ἡ φωνή της ἔτρεμε. Κι' ἐγὼ μπόρεσα νὰ γυρίσω τὸ πρόσωπό μου ἀπὸ τέτοια φωνή!

Ἡ ἐπιμονή της δὲν ἦταν ἀπὸ τὶς συνειθισμένες. Ὦ! Πρέπει νὰ τὴν ξαναβρῶ. Καὶ τὸ παιδάκι της!... Τυλιγμένο στὰ κουρέλια, τοσο μικρὸ καὶ νὰ παλεύῃ ἀπὸ τώρα μὲ τὴ συφορά, μελανιασμένο ἀπὸ τὸ κρύο, κοιμισμένο ἀπὸ τὰ κλάματα, ἀπὸ τὴν πεῖνα!... Γιὰ νὰ τὸ βγάλῃ ἔξω μ' αὐτὸ τὸν καιρὸ καὶ γιὰ νὰ ζητάῃ ἐλεημοσύνη γι' αὐτό, ἄ, χωρὶς ἄλλο δὲν θἄχε πιὰ οὔτε μιὰ τρύπα νὰ ζαρώσῃ, θὰ ἐξάντλησε κάθε της μέσο, θὰ πούλησε ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε... Κι' ἐγώ!...

Ἔκλεισα τὰ μάτια μου, ἐβούλλωσα ταῦτιά μου!... Ὦ! τί ἄθλιος καὶ τί ἐλεεινός!

Ἤμουν ἀπελπισμένος. Γύρισα ἀπὸ ἄλλο δρόμο στὸ τρίστρατο. Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί θἄθινα γιὰ νὰ ξανάβρω αὐτὴ τὴ γυναῖκα. Τὸ μυαλό μου ἦταν γεμάτο μαῦρες ὑποψίες. Συλλογιζόμουν ποῦ μπορεῖ νὰ ὁδηγήσῃ ἡ ἀπελπισία μιὰ ὕπαρξη ποὺ πεινᾷ.

Ἀλλοίμονο! ὅλος ὁ κόπος μου πῆγε ἀνώφελος!

Γύρισα σπίτι μου σκοτεινός, μὲ τὸ κεφάλι κάτω. Οὔτε κρύο πιά, οὔτε ἀγέρα συλλογιζόμουνα, παρὰ μόνο τὴ φτωχὴ γυναικούλα μὲ τὸ παιδί της.

Α! δὲν εἶμ' εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτό μου: Ἔκαμα μιὰ κακὴ πράξη.

Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

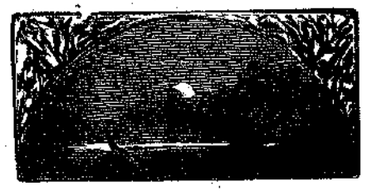

ΣΚΕΨΕΙΣ

Τὸ μέγεθος τῆς ἀρετῆς, 'ς ὡρισμένη περίπτωση, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τἀποτελέσματα ποὺ θὰ ἔφερνε ἡ ἀντίθετη κακία καὶ βρίσκεται 'ς ἀντίστροφο λόγο πρὸς αὐτά.

***

Σὰν τύχη περίσταση, λιγώτερο διστάζουμε γιὰ νὰ σώσουμε τὴ ζωὴ τοῦ ἀσπονδότερου ἐχθροῦ μας, παρὰ γιὰ νὰ τοῦ προσφέρουμε κάποια ἀσήμαντη ἐξυπηρέτηση.

***

Νομίζουν συνήθως πώς, ὅταν κανεὶς ἀγαπᾷ κάποιον, τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ ἀρνηθῇ. Μὰ ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἅμα κανεὶς δὲν ἀγαπᾷ ἀρκετά, δὲν βρίσκει ποτὲ τὸ θάρρος νἀρνηθῇ.

***

Ὅπως κάθε ἄνθρωπος ἔχει μιὰ ὡρισμένη θερμοκρασία καὶ μιὰ ὡρισμένη ποσότητα αἵματος, ἔτσι ἔχει καὶ μιὰ ὡρισμένη ποσότητα θελήσεως. Τὸ μόνο λοιπὸν ποὺ μποροῦμε καὶ πρέπει νὰ κάμουμε, εἶναι νὰ προσέξουμε γιὰ νὰ δοθῇ ἡ σωστὴ κατεύθυνση στὴ θέληση αὐτὴ τὴν ὡρισμένη.

***

Ὅταν τὸ κάτι ποὺ κατορθώσαμε, δὲν εἶναι τέτοιο πού, καὶ χωρὶς ν' ἀπαντοῦσαμε στὴν ἐκτέλεσή του κανένα ἐμπόδιο, θὰ μποροῦσαμε γι' αὐτὸ νὰ ὑπερηφανευθοῦμε, δὲν πρέπει νὰ καυχώμαστε παρὰ μόνο γιατὶ καταβάλαμε μερικὲς δυσκολίες. Ἂς ξέρουμε ὅμως πὼς τίποτ' ἄλλο δὲν ἐκάμαμε καί, σὰν τὸν Ἀπόστολο, ἂς καυχώμαστε μόνο γιὰ τὴν ἀδυναμία μας.

***

Δὲν θαυμάζει κανεὶς συνήθως αὐτοὺς ποὺ τοῦ μοιάζουν. Κι' ὁ λόγος εἶναι πὼς αὐτοὶ δὲν μποροῦν νὰ τοῦ προσφέρουν τίποτα περισσότερο ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του.

***

Λέει ὁ λαός· «γιατί;» κι' ἀπαντᾷ «γιὰ νὰ ρωτᾷς». Πόση σοφία 'ς αὐτὴ μέσα τὴ φράση!

***

Πιὸ ὄμορφο καὶ πιὸ τιμητικὸ εἶναι, σὲ κάθε ἀγῶνα, νὰ νικιέται κανεὶς ἀπὸ ἕναν ἀνώτερο, παρὰ νὰ νικᾷ ὁποιους δὲν ἄξιζε νἀγωνισθοῦν μαζί του.

***

Παντοῦ στὴ φύση δικαιοσύνη κι' ἰσορροπία: Ἂν οἱ μεγάλοι μεταχειρίζωνται ὅπως θέλουν τοὺς ἀδύνατους, μὰ κι' οἱ δεύτεροι εἶναι ἐλεύθεροι νὰ σκέπτωνται ὅ,τι ἀξίζει γιὰ τοὺς πρώτους.

***

Κάθε πράξη πηγάζει ἀπὸ ἕνα συναίσθημα. Ὅλα τὰ συναισθήματα, ποὺ ἀπ' αὐτὰ ἀκορρέει τὸ κακό, ἀνάγονται 'ς ἕνα μόνο: στὸ φιλότιμο.

Ε. Α.

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ O. LE ROY]

Ζ'. (Συνέχεια)

Ὡστόσο ὁ Ραντὶ-Γκρὶ γύρισε στὴν κάμαρά του καὶ τὸ πρῶτο ποὺ ἔκαμε ἦταν νὰ διηγηθῇ στὸν Ἀρλεκῖνο ὅλα ὅσα εἶχε ἰδεῖ καὶ ἀκούσει.

Ὁ Ἀρλεκῖνος χάρηκε ὑπερβολικὰ γιὰ τὴν ἀνακάλυψη τοῦ θησαυροῦ κι' ἐσύστησε στὸν Ραντὶ-Γκρὶ νὰ μὴν πῇ λέξη στοὺς συντρόφους, γιὰ νὰ τὸν βάλουν στὸ χέρι οἱ δυό τους. Ὁ Ἀράπης ἐσυμφώνησε στὴν ἐντέλεια καὶ οἱ δυὸ κλέφτες ἄρχισαν νὰ συζητοῦν πότε ἔπρεπε νὰ γίνῃ τὸ μεγάλο αὐτὸ κόλπο.

Τὴ νύκτα ἐκείνη δὲν μποροῦσαν, ὄχι. Πρῶτα γιατὶ ἔπρεπε νὰ ξεφορτωθοῦν τὸν Πιερρότο ποὺ τοὺς κατασκόπευε· κι' ἔπειτα γιατὶ εἶχαν συμφωνημένη μιὰ ἄλλη μικροκλεψιὰ στὴν ὁδὸν Σαὶν-Ὀνορέ. Τὴν ἀκόλουθη ὅμως νύκτα, ἐλεύθεροι πιά, θἀδειαζαν τὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ σκιτονοικοκύρη τους κι' ἀμέσως θὰ τῶπαιρναν γιὰ τὴν Ἀμερικὴ ἢ τὴν Ἀφρική, ὅπου θὰ ζοῦσαν ἀφεντάδες!

— Θὰ κατοικοῦμε σὲ παλάτι, ὠνειροπολοῦσε ὁ Ἀρλεκῖνος, θὰ γλεντοῦμε ἀπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ καὶ θὰ κάνουμε τραπέζι τὰ σημαντικώτερα πρόσωπα τοῦ τόπου!

— Θὰ ἔκουμε καὶ σκλάβοι πολλοί, ἐπρόσθεσε ὁ Ραντὶ-Γκρὶ καὶ μουζικάντες γιὰ νὰ κορεύουμε μπαμπούλα!

Καὶ κτυπῶντας τὰ δάκτυλά του σὰν κασταγνιέτες, ὁ Ἀράπης ἄρχισε νὰ χορεύῃ(*), ὅπως οἱ ἀγριάνθρωποι ὁλόγυρα στὶς φωτιὲς ὅπου ψήνουν τὰ θύματά τους.

Τὴν ἴδια ὥρα, ὁ μπάρμπα-Μιστανφλοῦτος μιλοῦσε μὲ τὸν Πιερρότο στὴν κάμαρά του.

— Καὶ ἡ Κολομπίνα; ἐλπίζει τώρα;

— Ὦ ναί, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ τῆς εἶπα ὅσα ἔπρεπε, ἐλπίζει πολὺ πὼς ἡ ἐπιχείρησή σου θὰ ἐπιτύχῃ.

— Ἐγγυῶμαι, κύριε Μιστανφλοῦτε! Οἱ κακοῦργοι δὲν ξέρουν πὼς ἐν' ἀγρυπνο μάτι θὰ παρακολουθήσῃ ἀπόψε τὰ βήματά τους καὶ πὼς αὔριο ὁ κύριος διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας θὰ μάθῃ τὸ μυστικὸ τῶν νυκτερινῶν τους ἐκδρομῶν.

— Καλὴ ἐπιτυχία, μικρέ μου Πιερρότε! σὲ συμβουλεύω ὅμως νὰ εἶσαι φρόνιμος.

— Ἔννοια σας, κύριε Μιστανφλοῦτε, καὶ θἄχω τὸ νοῦ μου καλά. Ἔπειτα ἔχω κι' ἕνα καλὸ πιστόλι, ποὺ μοῦ τὸ χάρισε ὁ ξάδελφός μου Φανφὰν Λατουλίπ, πρὶν πάῃ στὸν πόλεμο. Θὰ τὸ πάρω μαζί μου ἀπόψε καὶ στὴν ἀνάγκη θὰ τὸ μεταχειρισθῶ.

Η'.

Κακόμοιρε Πιερρότε.

Ὅλα τὰ φῶτα στὸ σπίτι τοῦ γέρο Κάσσανδρου ἦταν σβυμένα πρὸ πολλοῦ, ὅταν ὁ Ἀρλεκῖνος κι' ὁ Ραντὶ-Γκρί, μὲ τὶς συνειθισμένες τους προφυλάξεις, βγῆκαν ἀπὸ τὴν κάμαρά τους, κατέβηκαν στὸν κῆπο κι' ἀπὸ κεῖ στὸ δρόμο. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως, μὲ σκοπό, δὲν ἐκλείδωσαν τὴν ξώπορτα.

Ἄρχισαν νὰ περκατοῦν τοῖχο-τοῖχο, γυρίζοντας κάθε τόσο, γιὰ νὰ βλέπουν μήπως τοὺς παρακολουθοῦσε κανείς. Καὶ πρὶν φθάσουν στὴ διασταύρωση τοῦ δρόμου, ξεχώρισαν μιὰν ἄσπρη μορφή, ποὺ περπατοῦσε ἀπὸ πίσω τους στὸ σκοτάδι.

— Προσοχή! ψεθύρισε ὁ Ἀρλεκῖνος.

Νά τος!... Ἂς κάμουμε πὼς δὲν τὸν εἴδαμε...

Κι' ἐξακολούθησαν τὸ δρόμο τους, ἐνῶ ὁ Πιερρότος, γιατὶ αὐτὸς ἦταν, ἐκανόνιζε τὸ βῆμά του μὲ τὸ δικό τους καὶ προσκαθοῦσε, κρατῶντας πάντα τὴν ἴδια ἀπόσταση, νὰ μὴ τοὺς χάσῃ ἀπ' τὰ μάτιά του.

Ἔφθασαν 'ς ἕνα σταυροδρόμι: πολὺ σκοτεινὸ καὶ πολὺ κατάλληλο γιὰ ἐπίθεση.

— Ἐντῶ σταθοῦμε, εἶπε ὁ Ραντὶ-Γκρὶ στὸν Ἀρλεκῖνο, λογχαριαστοῦμε μὲ Πιερρότο.

— Ὄχι ἐδῶ! ἀποκρίθηκε ὁ Ἀρλεκῖνος· καλύτερα νὰ τὸν τραβήξουμε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σηκουάνα...

— Καλό, καλό! εἶπε ὁ Ἀράπης· μένα καταλαβαίνει σένα, Ἀρλεκῖνο. Τὸ Σηκουάνα ὅμως εἶναι μακριά. Μπορεῖ μὴν ἔρτῃ ὡς ἐκεῖ...

— Ἀ, μπᾶ! ὁ ἀλευρωμένος αὐτὸς δὲν θἀφίσῃ εὔκολα τὸ κυνήγι του. Θέλει καὶ καλὰ νὰ δῇ ποῦ θὰ πᾶμε.

Τὰ βήματα μιᾶς περιπολίας, ποὺ ἔρχουνταν ἀπ' ἀντίκρυ, τοὺς ἔκαμαν νὰ σταματήσουν.

— Ἐλ' ἀπὸ δῶ, μὴν πέσουμε στὸ στόμα τοῦ λύκου! εἶπε φοβισμένος ὁ Ἀρλεκῖνος.

Κι' ἐτράβηξε τὸ σύντροφό του 's ἕνα δρομάκο, ποὺ ἔβγαζε σὲ μιὰ μικρὴ πλατεῖα.

Ἅμα ἔφθασαν ἐκεῖ, γύρισαν πίσω τους κι' εἶδαν τὸν ἐχθρό τους, ποὺ μπῆκε κι' αὐτὸς στὸ δρομάκο καὶ προχωροῦσε μὲ κάποιο δισταγμό. Βέβαιοι πὼς δὲν εἶχε χάσει τὰ ἴχνη τους, πέρασαν τὴ μικρὴ πλατεῖα, ποὺ φωτίζουνταν ἀμυδρὰ ἀπὸ ἕνα μόνον φανάρι, χώθηκαν σὲ κάτι ἄλλους δρόμους, στενοὺς καὶ ρυπαρούς, καὶ βρέθηκαν ἄξαφνα μπροστὰ στὴ γέφυρα τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, καμμιὰ τριανταριὰ πέτρινα σπίτια ἐπτόλιζαν τὶς δυὸ πλευρὲς τοῦ γεφυριοῦ. Οἱ κακοῦργοι κρύφτηκαν στὴν πόρτα ἑνὸς ἀπ' αὐτὰ καὶ κεῖ, ἐντελῶς ἀκίνητοι, περίμεναν νὰ πλησιάσῃ ὁ Πιερρότος.

Δὲν ἄργησε νὰ φανῇ, προχωρῶντας σιγὰ καὶ προσεκτικά. Μιὰ στιγμὴ φάνηκε ἔκπληκτος ποὺ δὲν τοὺς ἔβλεπε, γιατ' ἦταν βέβαιος πὼς εἶχαν μπῆ στὸ γεφύρι. Σκέφθηκε ὅμως πὼς θὰ τὸ πέρασαν γρήγορα-γρήγορα καὶ θὰ χώθηκαν στὸ λαβύρινθο ἐκεῖνο τῶν σκοτεινῶν καὶ σκολιῶν δρομίσκων, ποὺ βρίσκονται στὴν ἀπέναντι ὄχθη τοῦ ποταμοῦ.

Ἐξακολούθησε λοιπὸν νὰ περπατῇ ἀνάμεσα στὶς δυὸ σειρὲς τῶν σπιτιῶν κι' εἶχε φθάσει σχεδὸν στὴ μέση, ὅταν ἄκουσε ἄξαφνα ἕνα ἐλαφρὸ σφύριγμα καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ αἰσθάνθηκε ἕνα σχοινὶ νὰ τυλίγεται σφιχτὰ στὸ λαιμό του. Ἔπεσε ἀνάσκελα μισοπνιγμένος κι' ἔκαμε νὰ φωνάξῃ βοήθεια· τὸ λαρύγγι του ὅμως, σφιγμένο, δὲν ἔβγαλε κανένα ἦχο. Τότε θυμήθηκε τὸ πιστόλι τοῦ Φανφὰν κι' ἔχωσε τὸ χέρι στὴν τσέπη του. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ τὰ δάκτυλά του ἔπιαναν τὸ κοντάκι του, τοῦ κόπηκε ἡ ἀναπνοὴ καὶ λιγοθύμησε.

Βλέποντάς τον ἀκίνητο οἱ ἐχθροί του ξετρύπωσαν ἀπὸ τὶς κρυψῶνες τους καὶ τὸν ἐπλησίασαν.

— Μπᾶ, μπᾶ! ἔκαμε ὁ Ἀρλεκῖνος· πέθανε κηόλας;

Ὁ Ραντὶ-Γκρὶ ἔβαλε τὸ χέρι του στὴν καρδιὰ τοῦ Πιερρότου καὶ τὴν ἄκουσε ποὺ κτυποῦσε.

— Ὄχι, ψιθύρισε· λιγοτυμισμένο εἶναι μόνο.

— Ἂς τὸν πετάξουμε λοιπὸν στὸ ποτάμι, ἐπρότεινε ὁ Ἀρλεκῖνος. Δὲν θὰ ξαναβγῇ ἀπὸ κεῖ γιὰ νὰ μᾶς μαρτυρήσῃ.

— Νάί, μὰ στάσου πρῶτα βγάλω λάσσο ντικό μου.

Κι' ὁ Ἀράπης ξέσφιξε τὴ θηλειά, ἔκρυψε τὸ σχοινὶ στὴν τσέπη του, σήκωσε ἔπειτα τὸν Πιερρότο, λιπόθυμο πάντα, ἀπὸ τοὺς ὤμους κι' ἔγνεψε στὸν Ἀρλεκῖνο νὰ τὸν πιάσῃ ἀπὸ τὰ πόδια.

(*Ἕπεται συνέχεια*)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

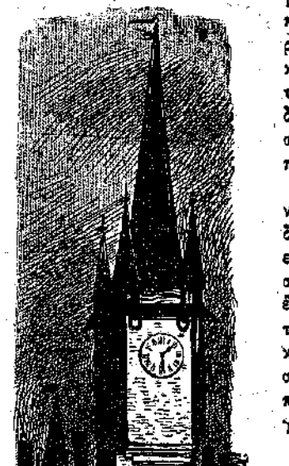

«Τὴ στιγμὴ ποὺ κτυποῦσε μιάμισυ τὸ ρολόγι τῆς γειτονειᾶς...»

(*) Ἴδε εἰκόνα φύλλου 40, σελ. 317.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΝΑ ΑΜΠΕΛΙΑ
ΤΟΥ ΡΑΒΙΝΔΡΑΝΑΘ ΤΑΓΟΡ

ΤΟ ΛΥΧΝΑΡΙ ΜΟΥ

Ἔβγαλα ἀπὸ τὸ σπίτι μου
τὸ χωματερὸ λυχνάρι μου
κι' «ἔλατε, παιδιά», ἐφώναξα,
«θὰ φέξω τὸ μονοπάτι σας».
Ἀκόμα ἡ νύχτα ἤτανε
σκοτεινὴ κι' ἀρῆκα τὸ δρόμο
στὴ σιωπή του φωνάζοντας:
«Φώτισέ με, ὦ θεία φλόγα,
ἔσπασε τὸ χωματένιο μου
λυχνάρι κι' ἐκυλίστηκε».

ΠΑΝΤΟΥ ΟΠΟΥ...

Ποντοῦ ὅπου κι' ἂν ὑπάγω
κάθε στιγμὴ σὲ συναντῶ
συνταξειδιώτη·
στῶν ποδιῶν σου τραγουδῶ
τὰ ματήματα.
Ἐκεῖνος ποὺ τὸν ἀγγίζει
ἡ πνοή σου, δὲ γλιστρᾷ
στὸ ρέμα πίσω
ἀπ' τῆς ὄχτης τὴ μεριὰ
ποὺ ἁπλώνεται.
Τὸ παγί του στὸν ἀέρα
τὸ ἁπλώνει ἄφοβα καὶ
ἀψηφώντας τὸν
ταξειδεύει στὰ νερὰ
τὰ φρενιασμένα.
Χαιρετισμούς σου ἐκεῖνος
ποὺ τρέχει σὲ σὲ δέχεται
ἀδιάφορος
κι' ἀρίνει τὴ θύρα του
ὁλορθάνοιχτη.
Δὲ στέκεται νὰ μετρήσῃ
αὐτὸς τὰ κέρδη του ἢ νὰ
θρηνολογήσῃ
γιὰ τὴ ζημιά του τὴν
ἀνεπάνεχτη.
Ἡ καρδιά του τῆς πορείας
του χτυπάει τὸ τύμπανο'
μὲ σὲ τὰ κάνει
τὰ «βήμα» τοῦ δρόμου του,
συνταξειδιώτη.
Ἀπ' τὸ «Τραγοῦδι» **Κριεινοπράτη**

ΠΡΟΤΟΤΥΠΟ ΞΥΠΝΗΤΗΡΙ

Παραμονὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.
Τὸ σκοτάδι τῆς Σκλάβιας καὶ τῆς εἰδωλολατρείας παλαίβει μὲ τὸ οὐράνιο φῶς τῆς Λευτεριᾶς καὶ τῆς Ἀλήθειας. Ἀπόσπερνο γλυκό, μήνυμα τῆς γλυκειᾶς μέρας ποὺ ἔπημερόνει. Οἱ χρυσὲς σελίδες τῆς Παλιγγενεσίας μας περνᾶνε ζωντανὲς ἀπ' τὰ μάτια μου καὶ μὲ κρατᾶνε χωρὶς κούραση ὡς τὰ μεσάνυκτα. Πέφτω γιὰ νὰ χωριστῶ λίγο ἀπ' τὴν Ὕλη κι' ἡ ψυχή μου πετάει στὸ Λάβαρο καὶ στὶς ψαλμωδίες τῆς Ἁγίας Λαύρας. Γλυκὸς εἶν' ὁ ὕπνος, ἀσύγκριτος ὅμως σὰν σὲ ναγουρίζουν οἱ γλυκοὶ τόνοι τῆς δοξασμένης τραγουδίστριας τῆς Λευτεριᾶς. Τὰ χελιδόνια ἤλθαν ἀπὸ μέρες γιὰ νὰ τονίσουν κι' αὐτὰ ἕνα ὁλόχαρο ὕμνο στὴ λευτερωμένη Παρθένα,

Καὶ νάθελα βέβαια νὰ μείνω κάτι παρακάνω στὸ κρεββάτι σὰν 'μέρα ἀνάπαυσης, ἤρθε ὁ βόγγος τ' ἀεροπλάνου, σὰν πελώριο ξυπνητήρι, νὰ μοῦ σφυρίξῃ: «ὥρα εἶναι, τεμπέλη, νὰ σηκωθῇς». Στὴν πρώτη εἰδοποίηση ἔκανά τὸν κουφό, μὰ τὸ ἀδιάκριτο ὅσο καὶ παράξενο ξυπνητήρι μοῦ φώνοζε δαιμονισμένο: «Ξύπνα, δὲ θὰ πάψω, ἐὰν δὲ σηκωθῇς». Κι' ἂν δὲν πέφτω ἔξω, ἀπ' τὴ φασαρία καὶ τὴ βουή ποὺ ἦταν γιομάτος ὁ ἀέρας, ὁ πρωϊνὸς μασγρο-φασαρίας πρέπει νᾶκανε πολὺ ἐπικίνδυνες μονομαχίες μὲ τὴ σκεπὴ τοῦ σπητιοῦ μας. Σηκώθηκα, γιατὶ δὲν γινότανε κι' ἀλλοιῶς, κι' ἔτρεξα νὰ τὸν ρωτήσω τί ἀνεξόφλητους λογαριασμοὺς εἶχα μαζί του κι' πνίγουνταν ἀπὸ τὶς κραυγὲς τοῦ δίκηου του.

Μόλις ὅμως πρόβαλα στὸ παράθυρο, τὸν εἶδα νὰ φεύγῃ καὶ νὰ μοῦ φωνάζῃ χαιρέκακα: «Σκάσε! σκάσε! Σὰν θέλεις τώρα, ξαναπέσε νὰ κοιμηθῇς».

Κυανόλευκο Λάβαρο

Ο ΤΖΙΤΖΙΚΑΣ

Κοντὰ στοῦ μύλου μας τὴ ρόδα
ποὺ ἀργοκυλάει τὸ ποταμάκι,
ἀκούγεται νὰ χαιρετᾷ τὴ φύσι
τοῦ τζίτζικα ἡ ἀδιάκοπη λαλιά.

—

Στὸ δένδρ' ἀπάνου εἶναι κρυμμένος
καὶ τραγουδάει μὲ βραχνὴ φωνὴ
Καὶ κοροϊδεύει τὴν ἀνθρώπινη
ζωή.

—

—Πές μου, τοῦ λέει τὸ χελιδόνι,
δουλειὰ ἐσὺ δὲν θὲς νὰ κάμῃς;
μὲ τὸ τραγούδι σου μᾶς ξεκουφαίνεις
δὲν βλέπεις μόνο τὸ μυρμήγκι
πῶς στὴ δουλειά του εἶναι ριγμένο
καὶ τρέχει παραζαλισμένο,
σπόρους ἀπὸ τὴ γῆ μαζεύει
καὶ στὴ φωλιά του ἀποθηκεύει;

—

—Ὄχι, γιὰ μένα εἶναι μετρημένες
οἱ λίγες μέρες ποὺ θὰ ζήσω
φύγε καὶ ἄσε με νὰ τραγουδήσω.
Μάταια εἶν' ὅλα 'ς αὐτὸ τὸν κόσμο·
δὲ θέλω τίποτα, τραγούδι μόνο!

Ρωμηός

ΔΥΟ ΨΕΥΤΙΕΣ

Κάποτε ὁ μικρὸς Μιχαλάκης ἐζήλευσε ἕνα, ποὺ ἤταν τόσο τεχνίτης ψεύστης, ὥστε ὁ κόσμος τὸν ἐθαύμαζε, κι' ἀποράσισε νὰ γίνῃ ἕνας τέτοιος ψεύστης κι' αὐτός, ποὺ νὰ τὸν θαυμάζουν ὅλοι. Τὴν ἄλλη μέρα λοιπόν, στὸν πρῶτο φίλο ποὺ ἀπάντησε, εἶπε:
—Ξέρεις, ὅταν ρίξῃς ἕνα ψαροκόκκαλο στὴ θάλασσα, γίνεται ψάρι.

Ὁ φίλος του ποὺ δὲν ἤταν παιδὶ νὰ πιστεύσῃ τέτοια ψευτιά, τοῦ ἀπαντᾷ: ἀδύνατον! καὶ ἔτσι ἀρχίζει μιὰ ζωηρὴ συζήτηση, ἐπιμένοντας ὁ ἕνας ὅτι εἶναι δυνατὸ καὶ ὁ ἄλλος ἀδύνατο. Τότε ὁ Μιχαλάκης, ἐπειδὴ τ' εἶχε ἀσχημα, θέλησε νὰ δώσῃ τέρμα στὴ συζήτηση μὲ τὸ ἑξῆς ψεύτικο παράδειγμα, ποὺ κατὰ τὴν γνώμη του θὰ τὸν ἔβγαζε κερδισμένο.

—Ἄκουσε ἐδῶ, φίλε μου, δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ πῇς ὅτι εἶναι ἀδύνατο, γιατὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἔρριξα ψαροκόκκαλο στὴ θάλασσα καὶ τὴν ἄλλη μέρα εἶδα στὸ ἴδιο μέρος ψάρι.

—Ἀλλὰ μήπως δὲν μποροῦσε, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος, νὰ περάσῃ ἐκείνη τὴ στιγμή, κατὰ τύχη, ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ ἔρριξες τὸ ψαροκόκκαλο, ἕνα ψάρι;

Καὶ ὁ Μιχαλάκης μας βιμπερδεμένος στὶς δυὸ ἄτεχνες ψευτιὲς ποὺ εἶπε, ἔμεινε πιὸ κόκκαλο ἀπὸ τὸ ψαροκόκκολο!

Νικητὴς τοῦ Σκρᾶ

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Ἀπ' τὸ Λεβκωμά μου]

26. Τί πράγμα θαυμάζετε περισσότερον εἰς τὴν φύσιν;
Τὸν ἄνθρωπο, τὸ εὐγενέστερο μὰ καὶ ἀγριώτερο ζῶο.
(*Τραγ. τ. Λευτεριᾶς*).

Τὸ πιπέρι, ποὺ ἐνῷ δὲν εἶναι ζεστό, καίει. (*Πειρακτήριον*).

27. Ποία τοποθεσία σᾶς ἔκαμε ποτὲ τὴν μεγαλυτέραν ἐντύπωσιν;
Ἡ κοκκινη δύση τοῦ ἡλίου στὴν γαλανὴ θάλασσα. (*Ἄλκης*).

Ἕνας γκρεμνὸς ποὺ πῆγα νὰ τσακιστῶ. (*Φαιδρός*).

28. Ποῖον φαγητὸν σᾶς ἀρέσει περισσότερον;
Ὅταν πεινοῦμε, καὶ τὸ χειρότερο μᾶς φαίνεται κάλλιστο! (*Κύκνος*).

Τοῦ Πνεύματος. (*Θαλασσοδαρμένη Βαρκούλα*).

29. Προτιμᾶτε σκληρὸν ἢ μαλακὸν στρῶμα;
Καὶ τὰ δυό, δηλαδή, κατὰ τὴν περίστασι. (*Ἀνοικτόκαρδος*).

Ἡ καλὴ συνείδησις εἶναι ἕνα θαυμάσιο στρῶμα, ἕνα καλὸ προσκεφάλαιο. (*Πειρακτήριον*).

30. Ποῖον ἔθνος ἀγαπᾶτε περισσότερον;
Ἐκεῖνα ποὺ μᾶς ἀγαποῦν. (*Φαίδρα*).

Ὅλα τὰ ἔθνη χωρὶς καμμία διάκριση. (*Παγκόσμιο Ὅνειρο*)

Ἄρης.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Γιατὶ δὲ θέλεις στὴ γιαγιὰ νὰ πᾶς μὲ τὴ Φανή, Κωκό;
—Γιατί... γιατί, καλὲ μαμμά, τῆς τέλειωσε ὅλο τὰ γλυκό!

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Γλυκ. Ἀναμνήσεως

* * *

Δυὸ ἐφέραν κατσικάκια
Στὴν αὐλὴ τοῦ Βασιλάκη:
Ἕνα μαῦρο κι' ἕνα ἄσπρο.
—Γέλα! κράζει τὸ παιδάκι.
Ὕστερα ὅμως, θυμωμένο
(γιατὶ τῶπιε ἡ Μαρίκα)
—Κι' ἐγώ, λέει, καφὲ θἀρμέξω
Ἀπ' τὴ μαῦρη τὴν κατσίκα!

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Φιόρο τοῦ Λεβάντε

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ὁ συνοδεύων τὴν λύσιν μὲ 10 λεπτὰ θὰ λάβῃ ἀπλῶς μέρος εἰς τὴν Κλήρωσιν. Ἐὰν θέλῃ νὰ δημοσιευθῇ καὶ τώνομά του εἰς τοὺς Λύτας, πρέπει νὰ ἐσοκολείσῃ λεπτὰ 25 εἰς γραμματόσημο.)

α'.) **Παίγνιον**

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀράτου

		ΣΟ		
	ΡΕΙ	ΤΙ	ΓΕΙ	
ΟΣ	ΚΑ	Α	ΚΗ	ΟΣ
	ΣΠΙ	ΜΕ	ΒΑΛ	
		ΒΟ		

Τέσσαρες μεγάλαι θάλασσαι.

β'.) **Γρῖφος**

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γεωργ. Φτιαρᾶ

K

$^1/_2$

γ'.) **Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς**

Γρῖφος ἑλληνικός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλ. τ. Ἑλλήνων

ta - m h a que t' h a ma,

Λύσεις τοῦ 39ου φύλλου

α') Δούναβις, Ση-κουάνας, Τάμεσις, Τίβερις.—β'.) Θῆ, Λειο-Θάλεια.—γ') Ὅσα δὲ φθάνει ἡ ἀλεποῦ, τὰ κάνει κρεμαστάρια.

A N G L E
É C L A T
B R I S E
L E G E R
R A Y O N

185ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1920

Ὁ τρέχων 178ος Διαγωνισμός, προκηρυχθεὶς πέρσι διὰ τὰς Ἀσκήσεις τῆς Α' μόνον ἐξαμηνίας τοῦ 1919, ἐπέρασε καὶ εἰς τὴν Β', διότι ἔλαβε ἐκτάκτως πολλὰς Συλλογὰς καὶ εἶδα ὅτι αἱ δημοσιευόμαι Ἀσκήσεις τῶν ἐφθαναν δι' ὅλον τὸ ἔτος καὶ θὰ ἐπερίσσευαν.

Σήμερον προκηρύσσω νέον Διαγωνισμὸν διὰ τὰς Ἀσκήσεις τῆς Α' Ἐξαμηνίας τοῦ 1920. Ἐπιφυλάσσομαι ὅμως, ἂν ἰδῶ πάλιν τὴν ἰδίαν συρροὴν Συλλογῶν μὲ δημοσιευσίμους ἀσκήσεις, νὰ τὸν κάμω καὶ αὐτὸν δι' ὅλον τὸ ἔτος καὶ νὰ μὴ προκηρύξω νέον στὴν Β' ἐξαμηνίαν.

1.—Εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦτον δικαιοῦνται νὰ λάβουν μέρος δωρεὰν μὲν ὅλοι ὅσοι ἔχουν *ψευδώνυμον* διὰ τὸ 1919 (ἢ θὰ λάβουν ἐγκαίρως διὰ τὸ 1920 ἐπὶ πληρωμῇ δὲ *λεπτῶν* 50, εἰς γραμματόσημον, οἱ λοιποὶ συνδρομηταί, καὶ *δραχμῆς*, οἱ ἀγορασταί.

2.—Ἕκαστος τῶν διαγωνιζομένων ὀφείλει νὰ στείλῃ ἀπὸ μίαν Συλλογὴν *Πνευματικῶν Ἀσκήσεων πρωτοτύπων, ἰδικῶν του, ἀδημοσιεύτων*, αἱ ὁποῖαι δὲν πρέπει νὰ εἶναι οὔτε ὀλιγώτεραι τῶν 10, οὔτε *περισσότεραι τῶν* 15.

3.—Κάτωθεν τῆς τελευταίας Πνευματικῆς Ἀσκήσεως, μετὰ τὴν λέξιν Τέλος, ὁ διαγωνιζόμενος ὀφείλει νὰ γράψῃ τὴν ἑξῆς «*Βεβαίωσιν*» καὶ νὰ ὑπογράψῃ αὐτὴν μὲ τὸ *ἀληθές του ὄνομα*: «Ἐπὶ λόγῳ τιμῆς, διαβεβαιῶ τὴν Διάπλασιν, ὅτι ὅλας τὰς ἀνωτέρω Πνευματικὰς Ἀσκήσεις συνέθεσα μόνος μου, οὐδεμίαν δ' ἐξ αὐτῶν ἀντέγραψα ἀλλαχόθεν ἐκ χειρόγράφου ἢ ἐντύπου, οὔτε ἤκουσα (ἐκτὸς τῶν Δημοσιευθεισῶν Αἰνιγμάτων), λεγομένην παρ' ἄλλου».

4.—Συλλογαί, περιέχουσαι ἀντιγραμμένας ἀλλοθεν, ἤτοι κλοπιμαίας Ἀσκήσεις, ἀποκλείονται τοῦ διαγωνισμοῦ. Ἀποδεδειγμέναι καταγγελίαι περὶ τούτου εἶναι δεκταὶ ἀπὸ πάντα ἀναγνώστην.

5.—Ἡ συλλογὴ πρέπει νὰ εἶναι ὅσον τὸ δυνατὸν πλήρης· νὰ περιέχῃ δηλαδὴ Ἀσκήσεις ὅλων τῶν εἰδῶν.

6.—*Ἀπέναντι* ἑκάστης Ἀσκήσεως, εἰς τὸ περιθώριον τῆς σελίδος, πρέπει ἀφεύκτως νὰ εἶναι γραμμένη ἡ λύσις της.

7.—Ὅσοι λησμονήσουν ἢ παραλείψουν σκοπίμως νὰ σημειώσουν εἰς τὸ τετράδιον τὴν ἡλικίαν των, θὰ καταταχθοῦν εἰς τὴν Ἀγωτέραν Τάξιν, *οἱανδήποτε ἡλικίαν καὶ ἂν ἔχουν*.

8.—Αἱ Ἀσκήσεις πρέπει νὰ εἶναι πολὺ καθαρογραμμέναι καὶ εὐαναγνωστοι, εἰς *μεγάλα ἐκ κοινοῦ χάρτου τετράδια*.

9.—Αἱ συλλογαί, ἐπιγραφόμεναι: «Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις διὰ τὸν 185ον Διαγωνισμὸν» εἶναι δεκταὶ ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου ἐ. ἔ.

10.—Κατὰ τὸ διάστημα τῆς Α', Ἐξαμηνίας τοῦ 1920 θὰ δημοσιεύονται εἰς τὴν «Διάπλασιν» Ἀσκήσεις κατ' ἐλευθέραν ἐκλογήν, ἐκ τῶν ἐγκριθησομένων τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ ἀποκλειστικῶς. Ἐὰν δὲ νὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμὸς διὰ τὴν Β', Ἐξαμηνίαν τοῦ 1920, *οὐδεὶς θὰ δύναται νὰ στείλῃ Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν*.

Οἱ λοιποὶ ὅροι εἶναι οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς ὅρους πάντων τῶν μεγάλων Διαγωνισμῶν, τοὺς ὁποίους βλέπετε εἰς τὸ 5' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ περὶ Βραβείων.

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ τοῦ τρέχοντος 178ου Διαγωνισμοῦ πρὸς Σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων θὰ δημοσιευθοῦν ἀργότερα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἕξι: 1ος, 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ός, 21ος, καὶ 24ος.—Ἕκαστος τόμος *δραχ. 3*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος *δραχ. 3,20* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ *δρ. 3,50* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1918) ἀπάντων ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 25 ἐν ὅλῳ.—Ἕκαστος τόμος ἄρραπτος *δρ. 10* καὶ ραμμένος *δρ. 11*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν λεπτὰ *50* ὁ ἄρραπτος καὶ δρ. *1,50* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *1,50* εἴτε ἄρραπτος εἴτε ραμμένος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, τὴν 10 Σεπτεμβρίου 1919.

Στερεότυπον: Δὲν ἀπαντᾷ εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπορίας, ποὺ εὐκολα βρίσκει καθένας τὴν ἀπάντησιν καὶ τὴν λύσιν στὸν «Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ», ἄμα τὸν διαβάσῃ προσεκτικά.

ΘΑ χαρῆτε σήμερα μὲ τὴν Προκήρυξη τοῦ 185ου Διαγωνισμοῦ. Καὶ μάλιστα οἱ νέοι συνδρομηταί, ποὺ δὲν μπορέσατε ἀκόμη νὰ στείλετε Πνευματικὰς Ἀσκήσεις καὶ . . . νὰ διακριθῆτε. Ἰδοὺ λοικὸν ἡ Ρόδος, ἰδοὺ καὶ τὸ πήδημα.

Μιὰ ἔκτακτη περίστασις, ὁ θάνατος ἑνὸς μεγάλου Ἕλληνος ποιητοῦ, ἔκαμε τὸν κ. Φαίδωνα νἀφίσῃ κατὰ μέρος τὴν ἀ π ε ρ γ ί α ν καὶ νὰ σᾶς γράψῃ δύο Ἐπιστολάς. Φανερώνομαι τὴν χαρά σας καὶ τὴν ἐλπίδα σας ὅτι θὰ ἐξακολουθήσῃ. Ἐ, ποιός τὸ ξέρει . . . ἄμα ἔγινε ἡ ἀρχή . . .

Ἡ *Μεσσηνιακὴ Ἀκτὴ* μοῦ γράφει: «Τὸ *Φιόρο τοῦ Λεβάντε*, ποὺ φαίνεται πὼς εἶναι ἕνας χαρακτὴρ εὔθυμος, θέλει φυσικὰ ἡ Σ. Σ. Σ. νἄχῃ εὔθυμα κομμάτια. Δὲν λαγαριάζει ὅμως ὅτι «ὅλοι δὲν μποροῦν νὰ γράφουν εὔθυμα, ἔστω κι' ἂν θέλουν». Καὶ καταλήγει στὸ συμπέρασμα ὅτι ὅποιος μπορῇ, ἂς γράφῃ.

Ὁ *Ἀριελ* ἐπίσης φρονεῖ, ὅτι ἡ εὐθυμογραφία εἶναι πολὺ δύσκολη. «Ἀπ' ὅσα τουλάχιστον εὐθυμογραφήματα παιδιὰν διάβασα ὡς τώρα,—λέγει, — γέλασα ὀχι τόσο γιὰ τὸ χιοῦμορ τους, ὅσο γιὰ τὴν γελοιότητά τους».

Καὶ ἡ *Λιλίκα*: «Δίκαια παραπονεῖται τὸ *Φιόρο τοῦ Λεβάντε*. Τὰ φαιδρὰ στὴ Σελίδα μας εἶναι σπάνια κι' ἂν βρεθῇ καμμιὰ φορὰ κανένα τέτοιο, θἄναι σαχλὸ ἢ πολὺ γνωστό. Τί ἔγειναν λοιπὸν ὅλοι αὐτοὶ ποὺ ἔλαμπαν πάλι τὰ δυνατά τους...»

Ὁ *Τεύθρας* συμφωνεῖ μὲ τὸ *Φιόρο τοῦ Λεβάντε*: «Βλέπω πὼς 'ς ὅ,τι γράφουν οἱ νέοι, ξεχειλᾷ ἡ λύπη. Τὰ ποιήματά τους πένθιμα, οἱ στοχασμοί τους πένθιμοι κι' αὐτοί. Γιατί ἄραγε; Δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ γράφουν ἕνα εὔθυμο κομμάτι, ποὺ νὰ κάνῃ καὶ τὸν ἀναγνώστη νὰ γελᾷ; Δὲν τὸ πιστεύω. Θὰ μποροῦν, ἀλλὰ βλέπουν μερικοὺς ποὺ γράφουν πένθιμα καὶ τοὺς μιμοῦνται, γιὰ νὰ μὴ φανοῦν ν τ ε μ ο ν τέ. Γιατὶ βλέπω πὼς κατάντησε μόδα...»

Κι' ἄλλοι μοῦ γράφουν γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἀλλὰ θὰ τοὺς ἀκούσουμε στὸ ἐρχόμενο, γιὰ νὰ μὴ γεμίσῃ σήμερα δλη ἡ Ἀλληλογραφία...

Φλάμπουρο τῆς Λευτεριᾶς, αὐτὸ κι' ἐγὼ προσπαθῶ· νὰ μὴν ἀπαντῶ 'ς αὐτὴ τὴ Στήλη, παρὰ γιὰ πράγματα γενικοῦ ἐνδιαφέροντος, τὰ δὲ ἄλλα, τὰ προσωπικὰ νὰ ποῦμε, νὰ τὰ βάζω στοὺς Ἀσπασμούς. Κι' ἂν δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάνω πάντα, σημαίνει ὅτι οἱ φίλοι μου δὲν μοῦ γράφουν π ά ν τ α γιὰ τέτοια σ π ο υ δ α ί α ζήτήματα. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι, ὅτι ὅπαιος ἔχει τὴν καλὴ διάθεση νὰ ὠφεληθῇ, ὠφελεῖται ἀπὸ κάθε μου ἀπάντηση, καὶ γιὰ τὸ πιὸ ἀσήμαντο πρᾶγμα.

Ἀπορεῖσα, *Ἀκτή*, ποὺ δὲν μοῦ ἔγραφες τόσον καιρό, δὲν ἐφανταζόμουν ὅμως; καὶ τόσο μεγάλο δυστύχημα... Τί φοβερό! Νὰ πεθάνῃ ὁ καϊμένος ὁ μπαμπᾶς καὶ νὰ σᾶ: ἀφίσῃ μόνους σὲ ξένον τόπο!.. Ἐννοῶ ὅλη σου τὴ θλίψη, ὄχι ὅμως καὶ τὴν ἀπελπισία σου. Ὁ Θεὸς εἶναι μεγάλος καὶ δὲν ἀφίνει κανένα νὰ χαθῇ. Αὐτὸν παρεκάλεσα γιὰ σένα, ὅταν διάβασα τὸ δακρύβρεκτο γραμματάκι σου.

Μὴν ἀνησυχῆς, *Ἀγριοκάτσικο*, κι' ἡ θέση σου στὸν Ἐρασιτεχνικὸ Σύλλογο εἶναι πάντα φυλαγμένη. Οὔτε ἔχασες ἀπουδαῖα πράγματα αὐτὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἔλειπες, γιατὶ οἱ ἐργασίες τοῦ Συλλόγου δὲν ἄρχισαν τακτικά. Τὰ παιδιὰ γυμνάζονται τώρα σὲ μερικὰ κομμάτια, ποὺ δὲν θὰ παιχθοῦν ποτέ, ἀλλὰ ἔτσι, γιὰ ν' ἀλέπῃ ὁ κ. Φ. τί μπορεῖ νὰ κάμῃ καθένας, γιὰ νὰ γνωρίσῃ τὸ ὁλικό του. Λοιπόν, σὲ περιμένουμε.

Χαίρω ποῦ ἔγεινες καλά, *Γλυκειά Ἀνάμνησις*, κι' ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράψῃς τώρα συχνά. Ἀλλὰ ν' ἀφίσῃς κατὰ μέρος τὰ παράπονα, γιατὶ αὐτὴ ἡ προτίμησις κοῦ λές, ὀφείλεται ἀπλούστατα σὲ μιὰ σύμπτωση. Πίστεψέ το ἀφοῦ σοῦ τὸ λέγω: σκόπιμες προτιμήσεις δὲν κάνω ποτὲ καὶ σ' ἀγαπῶ ὅσο κάθε ἄλλη...

Στρατηλάτα τῶν Ἑλλήνων, δὲν ξέρω καλὰ καὶ θὰ μποροῦσες νὰ ρωτήσῃς ἕνα νομικό. Νομίζω ὅμως ὅτι *φόνος* λέγεται ἡ δολοφονία, τὸ προμελετημένο ἔγκλημα, ἐνῷ τὸ ἄλλο λέγεται *ἀναίρεσις*.

Τὸ *Δήγτητο Βεζιανάκι* μοῦ γράφει, ὅτι τόσο τοῦ ἄρεσαν οἱ «Φοιτηταί» ποὺ τοὺς εἶδε στὸ θέατρο μιὰ φορά, ὥστε περιμένει μὲ μεγάλη ἀνυπομονησία νὰ τοὺς ξαναπαίξουν, γιὰ νὰ πάῃ νὰ τοὺς ξαναδῇ.· Ἔνοια του καὶ θὰ δοθοῦν πολλές· ἀκόμη φορές. Εἴκοσι παίχθηκαν ὡς τώρα. Κανένα ἑλληνικὸ ἔργο, τὰ τελευταῖα χρόνια, δὲν εἶχε τόση ἐπιτυχία, οὔτε ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ ἴδιου συγγραφέως, ποὺ ὡς γνωστὸν ἐσημίωσαν τόσα μεγάλες ἐπιτυχίες.

Διαβολοκόριτσο, ἂν ἡ Μ. Ι. εἶναι ἀγόρι ἢ κορίτσι, αὐτὸ μπορεῖς νὰ τὸ ἰδῇς στὰς Ἐγκρίσεις τῶν Ψευδώνυμων. Τὰ ψευδώνυμα τῶν ἀγοριῶν ἔχουν κοντά τους ἕνα Α καὶ τῶν κοριτσιῶν ἕνα Κ. Καὶ 'ς αὐτὸ δὲν χωρεῖ ἀπάντη, γιατὶ εἶναι πρᾶγμα ποὺ π ρ έ π ε ι κανεὶς νὰ τὸ ξέρῃ, ἂν δηλαδὴ ὁ ἀγνωστος ποὺ τοῦ προτείνει Μ. Μυστικά ἢ ὁ,τιδήποτε ἄλλο, εἶναι ἀγόρι ἢ κορίτσι.

Καουβάτις, Γ' ἔπαινον ἐπῆρες κι' ὄχι Γ' βραβεῖον, ὅπως νομίζεις. Ἀπὸ τὰ βιβλία τοῦ κ. Ξενοκούλου ποὺ «σὲ τρελλαίνουν». Δὲν ὑπάρχουν παρὰ οἱ «Πετριὲς στὸν "Ἥλιο», ὁ «Κακὸς Δούμος», ἡ «Σπέλλα Βιολάντη», ἡ «Μητρυιὰ» καὶ οἱ δύο τόμαι τοῦ «Θεάτρου». Ὅλα τάλλα εἶναι ξξηντλημένα. Κἄπου-κἄπου, κατὰ τύχη, βρίσκεται κανὲν ἀντίτυπο στὰ βιβλιοπωλεῖα.

Πολὺ-πολὺ μ' εὐχαρίστησαν τὰ πρῶτα γράμματα τῶν νέων μον φίλων: *Ἀριστ. Ν. Τζίκα, Τσουκνίδας, Αὔρας* καὶ *Μυρτιᾶς*. Ἐλπίζω ὅτι θὰ μοῦ γράφουν τακτικὰ καὶ θὰ διαχριθοῦν εἰς τὸν κύκλον μας.

Εἴπαμε γιὰ τὴ χαρὰ καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸ ποὺ ἐπροξένησεν εἰς τὸν Διαπλασιόκοσμον ἡ «Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολὴ» τοῦ προηγ. φύλλου, ἡ πρώτη ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρό. Ὅλοι πιὰ γι' αὐτὴ μοῦ γράφουν! Ἀλλὰ τὰ εὐκόλως ἐννοούμενα παραλείπονται. Ἔπειτα δὲν ὑπάρχει καὶ χῶρος.

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Δικηγόρος τῶν Συνδρομητῶν, Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου, Τραυμαλίας τοῦ Σκρᾶ, Κῦμα τοῦ Αἰγαίου, Φαληρικὴ Αὔρα, Θρίαμβος τῆς Ἐλευθερίας, Μικρὰ Ἠγεμονίς, Ψηλορείτης, Γλυκειά Ἑλληνοπούλα, Δαδωμένος Ποντικός, Δοξασμένο Γιαταγάνι, Θεληκτικὴ Κωνσταντινούπολις* (ἀπὸ τὴν Πόλη τώρα πιά!) *Δουκᾶς Λάρας, Φοῖβος Ἀπόλλων, Κέδρικ Ἔρολ, Πατρινὸ Ναυτόπουλο, Μελαγχολικὴ Σεληνολάτρις, Σημαία τοῦ Βυζαντίου, Μαγιατοπούλα, Λουκία δὲ Λαμερμοὺρ* καὶ *Ἄλκης*.—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια.

Ἀπὸ τὴν Κέρκυρα ἔλαβα μιὰ βραχεῖα ἐπιστολὴ μ' ἕνα πεντόδραχμο γιὰ τοὺς «Φοιτητάς», ἀλλὰ χωρὶς ὑπογραφή. Ἐπίσης ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, μιὰ ἐπιστολὴ μὲ δραχμὴ γιὰ λυσόχαρτο. Ἀπὸ ποιούς εἶναι; "Ας μοῦ γράψουν τὰ ὀνόματά τους, ποὺ τὰ ἐξέχασαν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναναεοῦται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος, ἀρ. 2. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα (σχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1919. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα: *Νηρηΐς*, κ. (ΑΛ). *Δοξασμένη Μάνη*, κ. (ΕΒ). *Αὔρα*, κ. (ΕΙ).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Ἥρως τοῦ Σουλίου*, ἀ.

Δοξασμ. Γιτταγ., *Ἑλλην. Τρόπ.*, *Σπενθ. τ. Ἐλευθερίας.—τὸ Διαβολοπάρτεσο μὲ Μεγαλ Ἰδέαν. Φελελεύθ. Ἑλληνα*, *Ἄλκην*, *Ἑλληνόπυργον*, *Φρέντον*, *Τόσκαν*, *Ζούντεξ*, *Ἀνυπόταχ.*, *Ἠλιογέν.*, *Ναυτόπαιδα*, *Ἀγαποστολ.*, *Κατεργάραν*, *Κυθέρ.*, *Λέναν*, *Λελέν*, *Μουσικολάτρ.*, *Ἠλιόλουστ.*, *Ὄμηρον*, *Χρυσαλίδα*, *Ἐλίχρυσον*, *Ἰουδίθ*, *Ἀνθεμίδα*, *Νοσταλγίαν*, *Τσαχπίναν*, *Μπφυνέτ.*, *Ἔλβαν*, *Ἀναλούζ.*, *Κυκλαμ.*, *Φαντάζιο.* — ἡ *Κελαϊδίστρα* μὲ *Ἠλιοπερίχ.*, *Τρυφ. Παρθ.*, *Δικηγ. τ. Συνδρομητῶν.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Τορπιλλοβόλον 11* (κομμὶ προσβολή· ἀφοῦ ἤτο ἐν ἀγνοίᾳ σου, τὸ ἔφερα εἰς γνῶσίν σου') *Δεσμώτην* (θὰ τὸ κρατῶ· ἀλλὰ τὸν ταχυδρ. ὑπάλληλον ποὺ δίδει τὸ φύλλον σου εἰς ἄλλον, μπορεῖς νὰ τὸν καταγγείλῃς εἰς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Ταχυδρομείου') *Πρίγκιπα τοῦ Γέλωτος* (μὴ δίνῃς σημασία· καθένας γράφει ὅ,τι τοῦ καπνίσῃ· πότε ἀπὸ ἄνοησία του ἢ ἀμάθεια, πότε ἀπὸ πάθος καὶ συμφέρον.) *Ἀπρόμητον Δέοντα* (βραβεῖον ἔστειλα') *Γοργὸν Ἀλάμπιονα* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· φίλησέ μου τὸν ἀδελφόν σου, ποὺ εἶναι μανιώδης ἀναγνώστης μου') *Μεγάλην Ἑλλάδα* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα') *Ἀγκορᾶν* (μὲ μολύβι δὲν φωτογραφεῖται γιὰ νὰ δημοσιευθῇ· ἂν μοῦ ἔστελλες τὸ πρωτότυπο, ἢ ἕνα ἀντίγραφο μὲ μαῦρο μελάνι, μάλιστα') *Ἥρωα τοῦ Σουλίου* (χαίρω ποὺ ἔγεινες καλὰ καὶ σοῦ εὔχομαι νὰ δυναμώσῃς γρήγορα') *Μεγάλην Ἰδέαν* (σύμφωνοι') *Πικροδάφνην* (εὐχαριστῶ πολύ· οἱ ἐξάδελφοι ὄχι· μόνον οἱ ἀδελφοί· τὸ λέει καθαρὰ ὁ Ὁδηγός') *Ρόδο τοῦ Ἠλιογάβαλου* (ναί, πολλοὺς φίλους ἔχω ἐκεῖ, ἀλλὰ σὺ μπορεῖς νὰ μοῦ κάμῃς κι' ἄλλους') *Ξεπεσμένον Λόρδον* (σ' εὐχαριστεῖ πολύ, ἀλλὰ δὲν σὲ ξαναεῖδε· εἶσαι ἀκόμα ἄρρωστος;) *Βελζεβοὺλ* (ἀνήκει εἰς ἄλλον') *Στρατηλάτην τῶν Ἑλλήνων* (ἐστάλησαν τὴν 26 Αὐγ.) *Γεώργ. Δ. Β.* (μὰ τί εἴπαμε; χωρὶς ψευδώνυμο δὲν ἐπιτρέπεται· αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτο') *Συριανὸ Τσαχπινάκι*, *Φαέθωνα*, *Ἀστροφεγγιάν*, *Τασίαν Παλ.*, *Ψηλὰ Βουνά*, *Ρόδον τῆς Ρόδου* κτλ.

Γοργὴν Ψαροπούλαν, *Πατριωτικὴν Ἕνωσιν*, *Οὐράνιον Θόλον* (ἔλαβα εὐχαριστῶ· ἔστειλα.)

Σπαραφοντοῆλε, *Ἀνακτηθὲν Ἰδεῶδες*, *Ξεπεσ. Δ.*, *Καστανὴν Λεσβιοπούλαν*, *Ἀρχ. τῆς Φυλῆς* (εὐχαριστῶ.)

Ἰωάν. Δ. Διομ., *Βοσπορίδα*, *Δημοκρατείαν*, *Ψαφιδέα*, *Ἱππότην τῆς Τύχης*, *Μειδίαμα τῆς Νίκης*, *Ὑπερήφανο Ἑλληνόπουλο*, *Χιονισμένην Μαδάραν*, *Ἀνεμοστρόβιλον* (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἄνοιξα μετὰ τὴν *9ην Σεπτεμβρίου* θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ **50** λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 183ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων 7βρίου—Νοεμβρίου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 3 Δεκεμβρίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων]

559. Λεξίγριφος

Γράμμα καὶ ὄργανο γλυκὺ
Ἐπῆγαν σὲ περβόλι
Καὶ δένδρο ἔκαμαν ἐκεῖ
Πού τὸ θαυμάζουν ὅλοι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νικηφορίου Δάφνης

560. Στοιχειόγριφος

Ἕνα γενάρχην ἑλληνοστὸν
Ἂν ἀποκεφαλίσῃς,
Κάποιον Αἰγύπτιον θεὸν
Εὐθὺς θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρεως

561. Στοιχειοτονόγριφος

Ἀπὸ Πέρσην βασιλέα
Κάμνω ἕνα αἱρετικόν,
Τὸ κεφάλι του ἀποκόπτων
Καὶ τὸν τόνον του κτυπῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀεροναύτου

562. Δημῶδες Αἴνιγμα

Ἄσπρο εἶναι τὸ χωράφι
Καὶ μελαχροινὸς ὁ σπόρος,
Καὶ μιλεῖ καὶ συντυχαίνει
Σὰν κι' ἐκεῖνον ποὺ τὸ σπέρνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δαφνοστ. Ἑλληνος

563. Ταῦ

```
+ + + + + + +
* * * + * * *
* * * + * * *
* * * + * * *
* * * + * * *
* * * + * * *
* * * + * * *
```

1.— Ἀρχαία πόλις τῆς Περσίας.
2.— Βασιλεὺς τῆς Ἠλιδος.
3.— Μήτηρ ἥρωος.
4.— Φυτὸν παρόχθιον.
5.— Πεπτὸν ἐξωτικόν.
6.— Λουτρόπολις Ἑλληνική.
7.— Θάμνος εὐώδης.

Οἱ σταυροὶ καθέτως Ρήτωρ.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργ. Κ. Βέγκου

564. Παραλληλόγραμμον

```
Σ * * * Σ
Κ * * * Σ
Τ * * * Σ
Φ * * * Σ
Μ * * * Σ
```

Νὰ τοποθετηθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ ἀναγνώσκωνται δώδεκα λέξεις, πέντε ὁριζοντίως καὶ ἑπτὰ καθέτως.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου Ξίφους

565—569. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν μετὰ ἢ ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ὄνος, *Κύρος*, *ἔμπορος*, *κακός*, *πόνος*.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρελλῆς Ναυτοπούλας

570. Τετραστοιχίς

Τὰ τέταρτα γράμματα ἑκάστης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαιότατον Βασιλέα:

1, Γεωργικὸν ἐργαλεῖον· 2, Εὐῶδες ἄνθος, 3, Αἴσθησις 4, Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος· 6, Ζῶον εὐγενές, 7, Κράτος τῆς Ἀσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Χρυσόμαλλον Δέρας

571. Φωνηεντόλιπον

ν-ζ τς-κλς-ρς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπρομήτου Ναύτου

572. Γρῖφος

```
            τὶ
        τὶ      τὶ
Ο οὖς τὶ  μηρὸς  τὶ
            μηρὸς
        τὶ      τὶ
            τὶ
```

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνεμώνης τοῦ Ἀγροῦ

Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Ἐκδότης, 98 ὁδὸς Εὐριπίδου, Ἀθῆναι.

Θὰ ἐκδοθοῦν προσεχῶς:

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ *(Φαίδωνος)*

ΦΟΙΤΗΤΑΙ

Τρεῖς πράξεις μ' ἐπίλογο.

Ἡ μεγαλυτέρα θεατρικὴ ἐπιτυχία τοῦ Συγγραφέως.

Ἔκδοσις πολυτελὴς καὶ περιωρισμένη:
Θὰ λάβουν ἀντίτυπον, μὲ αὐτόγραφον τοῦ συγγραφέως, μόνον ὅσοι θὰ ἐγγραφοῦν μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου, ἀποστέλλοντες

ΔΡΑΧ. ΠΕΝΤΕ

(Προτιμᾶτε Ταχυδρομικὴν Ἐπιταγήν.)

ΣΗΜ.—Θὰ τυπωθοῦν τόσα ἀντίτυπα, ὅσαι θὰ εἶναι αἱ μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου παραγγελίαι.

Πάντως ὅμως ὄχι περισσότερα τῶν χιλίων, διότι δὲν ἔχομεν ἀρκετὸν χαρτί. Ὥστε μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν χιλίων, δὲν θὰ εἶναι δεκτοὶ ἄλλοι συνδρομηταὶ καὶ τὰ χρήματα θὰ ἐπιστρέφωνται.

Αἱ παραγγελίαι εἰς τὸ Γραφεῖον» τῆς Διαπλάσεως».

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος.) Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 40. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

(ΙΘ'—543)

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΡΩΤΗΣΗ ΜΟΥ

Ἀπ' τὶς λιγοστὲς ἀπαντήσεις ποὺ λάβα, τέσσερες μονάχα μποροῦν νὰ κριθοῦνε. Ἡ ἀπάντηση τοῦ *Ε. Φάντη* (δεύτερο βραβεῖο), ἄφθαστα ψύχραιμος γιὰ νὰ σωζεται ἀπ' τὶς καταστροφὲς ποὺ δημιουργάει ἡ φαντασία του, τοῦ *Τραγουδιοῦ τῆς Λευτεριᾶς* (τρίτο βραβεῖο), καλλιτέχνης ἀπ' τοὺς πειὸ αἰσθηματικούς, τοῦ *Ξένου Νεανία* (τρίτο βραβεῖο), λὲς καὶ ξεχνάει πὼς εἶναι ἄνθρωπος ὅταν γράφῃ, καὶ τοῦ *Χ. Ἠλιοπούλου* (ἔπαινος) ἀρκετὰ βαθὺς σὲ σκέψεις.

Αὐτοὶ μόνο, ἂν ὄχι ὁλότελα, μ' ἐνοιωσαν. Οἱ ἄλλοι παρεξηγῶντας με παρασεραπατοῦν πολύ. Ἀξίζουν ὅμως ἀρκετὰ οἱ ἀπαντήσεις τῆς *Ρεζεντᾶς*, τοῦ *Μικρασιάτη* καὶ τοῦ Ν. Ράλλη καὶ λιγώτερο τοῦ Δ. Τασσᾶ καὶ τῆς *Ἐνδόξου Νίκης*. Ἀπαντήσανε ἀκόμα καὶ μερικοὶ ἄλλοι, μὰ ἀνάξια.

ΗΛΙΟΠΕΡΙΧΥΤΟΣ

(ΙΘ'—544)

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Α'.

Πῶς φαντάζεστε τὸν στερνὸ ἄνθρωπο; Ἀπαντήσεις θὰ δεχτῶ ὡς τὸν Νοέμβρη. Τὶς καλὲς θὰ τὶς βραβεύσω μ' ὅσο μπορῶ πειὸ καινούργιο τρόπο. Γράψτε: Λορέντζου Μυριβίλη, P.R. Ἀθῆνα.

ΗΛΙΟΠΕΡΙΧΥΤΟΣ

(ΙΘ'—545)

Σύλλογος «*Ἕνωσις*». Ἀντιπροσωπεία Κέας: Ἀντ. Ἀκζαρίδης. Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι: Γεωρ. Καχριμάνης, Ἐπικούρου 8, Ἀθῆναι.

(ΙΘ'—546)

Στὸν ἀγκριτόν μου ἀδελφὸν *Σταῦρον* εὔχομαι χρόνια τρισευτυχισμένα.

Μεγάλη Ἰδέα

(ΙΘ'—547)

Ἀνακαλῶ ὅσα ἔγραψα γιὰ *Σβέντζο*, ΑΝ ἀνακαλέσῃ τὴν Ἀγγελία του, *Φρέντε*, εὐχαριστῶ γιὰ εὐχές.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ

(ΙΘ'—548)

ΚΥΜΑΤΙΖΟΥΣΑ ΚΥΑΝΟΔΕΥΚΟΣ

(ΙΘ'—549)

Ὁμιλον Λεσποινίδων: Εἶνε ἀλήθεια. Γιὰ τὸ κεφάλι ὅμως ποὺ τὸ πρωτοσκέφθηκε κι' εἶχε τὴν πρωτοβουλία, ἡ πατρίδα τοῦ «*Ἀλκαίου*» εἶνε τιποτένια νὰ τὸ φιλοξενῇ.

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΤΡΟΠΑΙΟ κ. ἀ.

(ΙΘ'—550)

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ Α. ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ

ΤΕΛΕΣΙΓΡΑΦΟΝ

Τὸ *Ὑπουργικὸν Συμβούλιον τῆς «Ὁμοσπονδίας» συνελθὸν ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τοῦ πραξικοπήματος [ΙΘ'—492] τῆς Καστανῆς Λεσβιοπούλας καὶ Σιας*, ἀποφασίζει:

«Ἀσκεῖ τὴν ἐξήγησιν τῶν λόγων, οἵτινες τὰς σαρκείνησαν νὰ προσβάλουν σύλλογον ὡς ἡ «Ὁμοσπονδία», ἥτις ἕως τώρα οὐδένα προσέβαλε καὶ ἐκπληροῖ τὸν σκοπόν του εἰρηνικώτατα. Καὶ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ὀνόματός τοῦ συλλόγου ὅστις τὴν ἐνίκησε, —ἐὰν τωόντι ἐνικήθη ποτέ.—

Δίδει ἀπόλυτον πληρεξουσιότητα εἰς τὸν Πρόεδρον, ΘΟΜΟΝ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ *καὶ τὸν μυστικοσύμβουλον αὐ τοῦ* ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΑΣ *νὰ ἐνεργήσωσιν ὅστως θέλουσιν κατὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν».*

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

(ΙΘ'—551)

Κιόσκι τῆς Μυτιλήνης.

Γιὰ τὴν τόσο σπουδαία ἀνακάλυψίν σας, τὰ θερμά μου συγχαρητήρια.

Βωμὸς τῆς Ἐλευθερίας

(ΙΘ'—552)

Φιόρο τοῦ Λεβάντε, εὐχαριστῶ πολύ.

Μανιατοπούλα